número 51

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

febrer - març · 2011 II època 6.000 exemplars

Sor Lucia encapçala la campanya de suport de l'assassí Lluís Corominas

El 9 de maig hi ha el judici contra el gendre dels Tous, Lluís Corominas acusat d'homicidi. Com ja va succeir fa quatre anys, Corominas té el suport dels mitjans de comunicació així com de la burgesia bagenca de la que en forma part. Clamen per a que se l'absolgui, tot minimitzant l'assassinat i la vida de la víctima, de qui una i altra vegada recorden amb insistència que era estranger.

Per la monja Sor Lucia Caram, que lidera la campanya de suport, l'assassinat comès per Corominas és: "Un episodio con una acción llena de valentía y que en un pais normal, le hubiese valido una condecoración"(!) > 3

S'organitza la resistència contra les execucions hipotecàries

Aquestes últimes setmanes s'han frenat diversos desnonaments i execucions hipotecàries amb la mobilització de les afectades i grups de suport. Un dels casos més coneguts ha estat l'aplaçament d'una execució hipotecària amb l'okupació d'una sala dels jutjats de Manresa. Aquest és un conflicte que afectarà a més d'un milió de persones durant aquest any arreu de l'estat. > 6-7

Reinauguració del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Des del centre es duu a terme una tasca de recopilació de tot tipus de documentació i materials referents a la història social i sobretot al moviment obrer i al món llibertari d'arreu i en especial de l'Alt Llobregat. El dissabte 2 d'abril hi hauran els actes de reinauguració on hi haurà poesia, actuacions musicals, presentació d¡un llibre de poesies de Gerard Vilardaga. > 10

BERGA

Denúncia per abús laboral contra l'acadèmia Words

L'academia beguedana Words va acomiadar improcedentment a un treballador. Arrel de la denúncia d'aquest, es destapen diverses irregularitats en la seva contractació. La CGT de Berga n'ha assumit el cas. >3

MANRESA

Una patrulla de Mossos atropella un jove

El passat divendres 11 de febrer, cap a quarts de nou del vespre, al carrer Llussà (entre el Puigterrà de Dalt i el Sant Andreu) una patrulla de mossos d'esquadra va endur-se per davant un jove que corria cansat de les seves fustigacions. > 4

A pròposit del carrer del Balç ...

La rehabilitació i museïtzació del carrer del Balç, en aquests moments en curs, exemplifica un cop més la confluència de les mateixes persones, empreses i institucions: Ajuntament de Manresa, CaixaManresa, Aigües de Manresa,Cots i Claret, Josep M. Esquius i Transversal. > 8

ARREU

Les revoltes al nord d'Àfrica

Anàlisi sobre les recents revoltes del Nord d'Àfrica. Tunísia, Egipte, Iemen, Líbia, Bahrein... Sembla que allò que va començar de manera sobtada al nord d'Àfrica, ha agafat tal inèrcia que ara ja no té fre arreu del món àrab...
> 15-16

DOSSIER CENTRAL

Editorial

La doble moralitat

Hiram Gascoigne

Navarcles, febrer de 2011

lLes recents revoltes a Tunísia, Algèria, Egipte i Jordània ens estan mostrant com mai la doble moralitat dels estats i dels mitjans de comunicació europeus i nord-americans. La seva revolta és una bona ocasió per desemmascarar uns sistemes dits "democràtics" i pretesament defensors de la llibertat de comunicació i de la neutralitat informativa. Les contradiccions en les que cauen són tan evidents que, encara ara, alguns no han sabut com reaccionar.

Fixem-nos en els mitjans de comunicació majoritaris –n'hi ha prou amb els catalans i els espanyols–: mentre denuncien que la policia i l'exèrcit reprimeix a la població tunisenca, algeriana o jordana, aquí celebren que els Mossos d'Esquadra reprimeixin elxs manifestants del 29-S o l'okupació de l'antiga seu del Banc de Crèdit Espanyol (a Barcelona) o la més recent del cine Laietana (també a Barcelona). D'aquí no només ho celebren, sinó que encara en reclamen, n'exigeixen, més.

Fixem-nos en la Unió Europea, de la qual en formen part Catalunya i Espanya, i els Estats Units: mentre són capaços d'iniciar guerres –perdó, missions humanitàries i de pau– a l'Afganistan i l'Iraq en defensa de la "llibertat" i la "democràcia", són incapaços de condemnar els règims dictatorials de Ben Ali a Tunísia o de Hosni Mubarak a Egipte ni, per contra, recolzar unes revoltes que reclamen aquella llibertat i democràcia promesa.

Fixem-nos com ni uns ni altres saben explicar aquelles revoltes; no les entenen ni les poden entendre. Han trencat els seus esquemes, els d'Occident, que pensen en l'existència real d'un "Món musulmà", que se'ls hi oposa, ple d'islamistes, terroristes i integristes. No saben explicar unes revoltes que, enlloc de ser de caire religiós, són contra l'autoritarisme i el capitalisme. No entenen per què a Tunísia i a Egipte no hi ha pillatge, robatoris o assassinats, ni entenen la inexistència de líders espirituals i ideològics que guiïn a les masses, ni comprenen l'autogestió que s'està desenvolupant a nivell de barris i pobles a mesura que desapareix el poder de l'estat.

Tanmateix el més interessant no és descobrir aquella doble moral, que ja la coneixíem prou bé abans, sinó evidenciar que en realitat no existeix. No es tracta que aquí defensin una cosa, allà el contrari i més enllà encara una altra. El més interessant és veure com elxs autoritarixs d'aquí, siguin políticxs, propietarixs o periodistes, s'han apropiat d'un discurs de "llibertat" i "democràcia" (descafeïnat, tot sigui dit) –que els suposen propis i exclusius d'un "Occident" amenaçat per un "Món musulmà"– per camuflar el seu autoritarisme i exercir amb més facilitat i complaença la seva dictadura; la dictadura que vivim i de la que, a diferència de Tunísia o Egipte, la major part de la població no n'és conscient ni contra la que es revoltarà (si més no per ara, pel que sembla).

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c/ del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c/del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c/ del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747. sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c/ Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CGT: c/Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c/ Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c/ Hospital 24-26, 08241 Manresa columnaclitoriana@hotmail.com

ZTA BANZAI: c/ de la Mel 21, 08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 23 de desembre de 2010.

En aquest número hi ha participat: Anarco-Yihadista, AsSaltans, Blanca Llum, Columna Clitoriana,Desnonades però no vençudes,Fora militars, gesAmí Revoltat, Gramínia, Hipotecades a la deriva, Hiram Gascoigne, Joan Busquets, Joronya, Krajina, La teva veïna, L'espurna,Na pai, NOalaMAT, Oisin, Okupa tu també, Pep i jo, Pep i tu, Ramona, Revoltat, Tom i Jerry, Un turista i Vago.

www.berguedallibertari.org/pesolnou
On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

Pàgina 3 (abusos de poder):
_Cas Tous
_L'exemple del Fearghal

Pàgina 4 (abusos de poder):
_Una patrulla de Mossos atropella un jove a Manresa
_La cada de la Font mutilada

Pàgina 5 (abusos de poder):
_Sempre els mateixos! A propòsit del carrer del Balç

Pàgina 6 i 7 (abusos de poder):
_L'okupació d'una sala de juntjats frena una execució hipotecària
_Violent desnonament a Vic

Pàgina 8 (abusos de poder):
_I27-G: Una vaga discreta però necessària
_Mutua manresana i el sector privat es freguen les mans
_Gràcies a Lucio Urtubia

Pàgina 9 (abusos de poder):
_Apologia de la Insurrección
_El nazi Pedro Varela de pas per Lledoners
_Primer mort al CED Lledoners
_Salt, un caldo de cultiu

Pàgina 10 (projectes i resistències):
_El Centre d'Estudis Josep ester Borràs

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Colombia: 200 años de soledad o crònica de una muerte más que anunciada

Pàgina 15 (d'arreu):
_Grècia, el triomf del caos
_Sobre las revueltas en el Norte de África

Pàgina 16 (d'arreu):
_Revoltes, revoltes,revoltes ...

Pàgina 17 (història):
_ *69-78 Prescrit*

Pàgina 18 (història):
_Manolo Sabaté
_La importància de la història

Pàgina 19 (autogestiona't...):
_Eines per a la subsitència alimentària

Pàgina 20 (antipatriarcal):
_La reforma de Pnesions en clau de gènere
_Problemàtiques sentimentals de la monogàmia romàntica

Pàgina 21 (antipatriarcal):
_La multinacional Inditex ataca de nou

Pàgina 22 (agenda, humor i poesia)

Pàgina 23 (ressenyes i recepta)
_Ejércitos humanitarios y la violencia sexista militar
_La MAT.¿A dónde nos lleva el progreso?

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Conxa Pérez

Cas Tous: La monja Lucía Caram dirigeix la campanya de suport a l'assassí Lluís Corominas

Hiram Gascoigne
Manresa, febrer de 2011

El 9 de desembre de 2006 el gendre dels joiers Tous i cap del servei de seguretat d'aquesta família \ empresa, Lluís Corominas, va assassinar un dels assaltants, Sinani Gazmend, que intentaven robar al xalet d'aquells, situat a Pineda de Bages, mentre s'esperava al carrer desarmat.
Després de diverses vicissituds el judici finalment se celebrarà el proper 9 de maig a l'Audiència de Barcelona i, segons informen vàries fonts, Corominas serà jutjat per un jurat popular (format per 9 persones triades per sorteig) que haurà de decidir si se'l comdemna (d'onze a catorze anys de presó) o se l'absolt. L'estratègia de Corominas per demanar l'absolució consistirà en al·legar "defensa pròpia", "obcecació" i "por insuperable", que, tenint en compte que era el propietari d'una empresa de seguretat, que es passejava pel carrer amb una arma de foc i que la víctima estava desarmada, resulten poc creïbles. Però aquest no és el lloc per jutjar-lo...

Com ja va succeir fa quatre anys, Corominas té el suport dels mitjans de comunicació (*Regió 7* o *Ara*, per posar uns exemples) així com de vàries persones, entre els quals els membres de la burgesia bagenca de la que en forma part. Clamen per a que se l'absolgui, argumentant –i justificant l'assassinat– que va evitar el robatori a una família honesta i respectada, per part d'uns lladregots que, a sobre, eren immigrants il·legals (albanokosovars, que tan estaven de moda en aquell moment). Reclamen "justícia" i comprensió, i minimitzen l'assassinat i la vida de la víctima, de qui una i altra vegada recorden amb insistència que era estranger, sense papers i delinqüent; fins i tot, s'ha arribat a afirmar que era traficant d'armes. Llavors com ara s'està creant una corrent d'opinió que afirma que robar és un delicte i que, en canvi, matar a sang freda no ho és. Ep! matar, segons qui mati, és clar. No fóra el mateix si l'assassí i la víctima haguessin sigut uns altres.

Amb l'anunci de la data del judici s'ha reactivat el suport mediàtic i social a Corominas, és clar. Potser ens sorprendrà –o no– saber que l'organització i coordinació de la campanya de suport corre a càrrec de la monja Lucía Caram. Aquesta monja instal·lada a Manresa és la impulsora de diverses iniciatives de caràcter social i assistencial, com el Banc d'Aliments.

Més recentment ha impulsat la creació de la Fundació Rosa Oriol (veure *Pèsol Negre* nº49 i 50), entitat que és finançada per Rosa Oriol, la sogra de Corominas, i el secretari de la qual n'és ell mateix. Quants calés ha rebut Sor Lucía per encapçalar la defensa d'un assassí? Com sempre, el perdó del déu dels cristians es pot comprar.
La campanya dirigida per aquesta monja s'estructura a l'entorn de dos grups al facebook, creats per ella mateixa: "Justicia para Lluis Corominas", que reuneix a prop de 3.000 persones, i "Un monumento para Lluís Corominas: libertad", amb poc més de 400. El nom dels grups ja ho diu tot. Així mateix, des d'aquests grups han sorgit "espontàniament" mostres de suport, com la recent organització d'un pelegrinatge al monestir de Montserrat, el passat dia 5 de febrer, on s'encengueren un centenar d'espelmes per demanar a déu la seva absolució.

Per la monja l'assassinat comès per Corominas és, atenció!, un episodio con una acción llena de valentía y que en un pais normal, le hubiese valido una condecoración. Al loro! A la pàgina del primer dels grups es poden trobar diverses fotos, ressaltant la "bondat" de Corominas: al Banc d'Aliments de Lucía Caram, ajudant a persones necessitades. Màrketing en estat pur! Per Lucía, com pot ser possible que una persona exemplar com ell sigui acusat d'assassinat?! A la carta oberta que ha publicat a l'altre grup ofereix les màximes lloances i dóna les mil i una explicacions per justificar l'actuació de Corominas. En fi, no hi ha res com estar ben posicionat.

"Lluís es la alegría del banco de alimentos" del grup Justicia para Lluis Corominas

L'exemple del Fearghal

Oisín & Pep i tu
Berga, febrer de 2011

El Fearghal va arribar a Berga per viure amb la seva companya i els nens ara fa nou mesos. El Fearghal és Irlandès. En arribar va buscar feina i en va trobar com a professor d'anglès a l'acadèmia Words. Hi va començar a treballar a mitjans del mes de maig i hi va treballar fins al mes de gener. Tot anava bé, estava amb la seva família, Berga li agradava, la seva feina li agradava i fins i tot recorda un dinar de feina de Nadal molt agradable.

El 21 de gener va anar com un dia normal a la feina, però no va treballar, li van donar una carta d'acomiadament. Un acomiadament improcedent que la mateixa empresa assumia. El Fearghal no ho entenia perquè a l'acadèmia i a les classes tot anava bé. Cada cop feia més hores i tothom semblava content. A la carta d'acomiadament, l'empresa assumia que es tractava d'un acomiadament improcedent i, tot i així, es parlava d'un desacord amb la manera de treballar del Fearghal, tot i que a ell mai li ho havien dit res.

És per això que va decidir anar al sindicat (CGT de Berga). Per una qüestió més de principis i d'injustícia que no pas econòmica. Al sindicat va saber que a més de la injustícia i l'abús de poder que havia patit, l'havien estafat diners. Res estrany, per desgràcia. La situació era la següent: havia treballat des del mes de maig però estava assegurat des de mitjans de setembre, d'altra banda treballava més hores de les que constava al contracte i per a les què havia estat contractat. Finalment, estava contractat i cobrant com un «adjunt no docent» mentre en realitat feia de mestre o professor d'anglès o «professor de taller» d'anglès, una categoria molt superior, tal com marca el conveni.

"Havia treballat des del mes de maig però estava assegurat des de mitjans de setembre"

El Fearghal des del sindicat va reclamar el que se li devia, ja que després de llegir la carta d'acomiadament no tenia cap ganes de reclamar la readmissió. Per mitjà de l'acció directa ha aconseguit que es faci justícia econòmicament parlant, però no és suficient. Calia explicar el que havia passat, que hi ha gent que abusa d'una situació de poder: moltes empeses fan el que volen, i més si la persona és de fora. No respecten ni tant sols les lleis, lleis que d'altra banda afavoreixen les empreses, no els treballadors. El Fearghal no ha deixat que l'empresa faci el que vulgui, ha sabut defensar-se. En aquest sentit ha defensat la seva dignitat, però no només la seva sinó la del lloc de feina, la d'un altre treballador que en el futur treballi en aquella acadèmia; de fet en defensar-se ell ha defensat la dignitat de les treballadores en general. No s'ha trobat sol, tot i que no són moltes les persones disposades a lluitar per allò que és just, algunes estem sempre disposades a sumarnos a les que volen lluitar. Perquè tot i que cada dia ho tenim més difícil, encara és poden aconseguir moltes coses lluitant de manera directa, sense delegar en ningú. Què s'escampi l'exemple del Fearghal.

Salut i conflicte!

Una patrulla de mossos atropella un jove a Manresa

La teva veïna
Manresa, febrer de 2011

El passat divendres 11 de febrer, cap a quarts de nou del vespre, al carrer Llussà (entre el Puigterrà de Dalt i el Sant Andreu) una patrulla de mossos d'esquadra va endur-se per davant un jove que corria cansat de les seves fustigacions.

Segons els testimonis que es trobaven a la vora dels fets, tot va succeir molt ràpid. Primer de tot, el jove en qüestió caminava a un ritme normal pel carrer de Puigterrà de dalt fins que la patrulla de mossos va entrar al carrer des de la plaça Europa conduint a alta velocitat. En aquell moment, el jove va començar a córrer i va baixar cap al carrer de Llussà on els mossos van continuar amb el cotxe sense disminuir en cap moment la velocitat fins que es van endur el noi per davant. En aquell moment van parar en sec. Potser van adonar-se que s'havia acabat el videojoc i ja no jugaven als superhomes i havien atropellat un noi que tot i que els semblés sospitós perquè corria, no havia fet res més que tenir un impuls lògic quan tens uniformats al darrera que cada dos per tres et demanen la documentació o t'intenten acusar de tot el que pugui passar al barri. I és que la realitat és que les coses van anar així, el noi va començar a córrer perquè resulta que és habitual que els mossos el parin i l'interroguin i ell ja n'està cansat. De fet, els mossos després de tota l'escena no van acusar al noi de res, però mentre avisaven l'ambulància no van deixar mai de mostrar-se prepotents com a "agents de l'autoritat" que segons ells hem de respectar i volien mostrar-se segurs davant les veïnes que indignades i amb ràbia intentaven ajudar el jove i, tot i que subtilment, increpaven als mossos responsables dels fets.

Finalment, va arribar l'ambulància que es va endur el noi a l'hospital acompanyat per algú proper a ell. Sembla ser que un cop a l'hospital els mossos van ser presents en la intervenció dels metges i finalment li van donar l'alta bastant ràpid. El jove volia presentar una denúncia contra els agents que conduïen el vehicle, però de moment no se'n sap res més, tampoc hi ha molta confiança en el procés. Malgrat tot, ben segur que això quedarà gravat a la memòria de moltes.

No és la primera vegada que s'escriu un article denunciant l'actuació del còs de mossos d'esquadra que des de la seva creació no ha fet més que crear, com a mínim controvèrsia. No és nou que un còs policial i més en aquest país que en cap altre d'Europa, tingui denúncies per tortures o mals tractes. Malgrat tot, sol ser bastant difícil aconseguir dades objectives sobre el nombre de casos que han passat a judici, tenint en compte la indefensió en la que solen trobar-se les persones que han sigut víctimes d'aquests o la més que lògica desconfiança vers el sistema judicial. De fet, en els últims tres anys s'han presentat a Catalunya 659 denúncies contra agents dels Mossos d'Esquadra, de les quals 410 van acabar en judici i només el 6,8% van acabar amb una sentència condemnatòria[1].

Estem fartes de la supèrbia del poder i la policia n'és la seva expressió més evident, no aguantarem per sempre les tortures, mals tractes i repressió. Cada vegada es desemmascaren més el seu rostre malgrat els han volgut disfressar de nova policia democràtica i "de proximitat". Ja no ens ho creiem, ja no ens creiem cap de les seves mentides i no pot durar gaire més el temps en el què aixequem el cap i comencem a plantar-los cara de debò.

1. Veure article "El 62% de las denuncias contra 'mossos' acaban en juicio" publicat a "EL PAIS" del 7 de febrer de 2011 de Pere Ríos.

La casa de la Font mutilada

Okupa tu també
Manresa, febrer de 2011

Aquest març celebrem 9 anys d'okupació de la Font, una caseta que es troba en el barri de la Font dels Capellans entre les torres i la via del tren. Una caseta amb terres per cultivar, fruiters, ametllers, gallines, un forn de llenya... Després de més de 15 anys d'abandonament per part dels seus propietaris, l'Ajuntament de Manresa, la Font porta 9 anys acollint a diverses persones que han après a cultivar-se les verdures que mengen, a cuidar fruiters, a reconstruir i arreglar teulades i parets, enrajolar, a fer pa... a conviure... Nou anys on cada persona que ha passat per allà ha posat el seu gra de sorra per fer l'espai més habitable, per recuperar arbres abandonats, forns tapiats, coberts...
Ja fa uns 4 anys que l'Ajuntament de Manresa va fer un intent de desallotjar aquest projecte fent veure que no sabien que estava habitat... però davant de la resposta que hi va haver, no es van atrevir...
I ara tornen a la càrrega. Aquest cop l'excusa és que han d'executar les obres del carrer que ha d'anar paral·lel a les vies del tren, des del costat de la torre 7, a la rotonda dels Dolors. Aquest és el projecte inicial que tenia l'Ajuntament quan van expropiar aquesta casa i terreny fa anys als seus antics propietaris. Ara s'acabava el termini per realitzar les obres, si l'Ajuntament no ho feia els antics propietaris podien reclamar les terres. No s'ho han pensat dues vegades... ni l'Ajuntament ni el braç executor: el grup Mas, que és qui fa les obres del carrer. Pomeres, perers, un caqui, pruneres, ametllers, un bon tros de terra fèrtil.... tot arrasat en poques hores... una feina d'anys i anys... en poques hores no n'han deixat res... i en pocs dies tot estarà cobert d'asfalt.

No és res de nou, res que no passi cada dia a molts racons de moltes ciutats... el formigó avança i segueix avançant imparable. Les ciutats, en un sistema capitalista, són necessàries com a centres de producció i d'explotació, centres on ens agrupem moltes persones dependents. Necessitem un sostre, necessitem els supermercats i botigues per aconseguir menjar, necessitem una xarxa d'aigua per beure, necessitem electricitat, gas o gasoil per escalfar-nos quan fa molt fred, i segurament una bona feina per aconseguir pagar tots aquestes despeses. Ens queden pocs espais d'autonomia... hem de treballar i callar per poder pagar l'hipoteca al banc, les factures a grans empreses que s'enriqueixen a costa nostra. I la nostra autonomia?

Són aquests petits espais que volem defensar a ultrança davant de tants abusos, aquestes illetes que permeten petits espais d'autonomia on fas les coses per la teva supervivència directa i no per un patró que s'enriqueix del teu treball, on dones un sentit a cada cosa que fas. Treballes per alimentar-te, escalfar-te, habilitar un espai on viure...

Davant d'aquestes agressions, no ens quedarem de braços plegats, continuarem plantant cara al model de societat i de ciutat que plantegen la classe política i econòmica. Continuarem construint alternatives a les seves ciutats en les que tot es paga, plenes de formigó, consum malaltís, soledat i individualisme. Sabem qui són els culpables que ens volen fer viure com animals engabiats, clons uns dels altres, alimentats a base d'aliments plastificats produïts fruit de l'explotació. Sabem qui són els culpables i nosaltres no en volem ser còmplices.

Sempre els mateixos! A propòsit del carrer del Balç

Hiram Gascoigne
Manresa, febrer de 2011

La rehabilitació i museïtzació del carrer del Balç, de Manresa, en aquests moments en curs, exemplifica un cop més la confluència de les mateixes persones, empreses i institucions bagenques: Ajuntament de Manresa, CaixaManresa, Aigües de Manresa, Cots i Claret, Josep M. Esquius i Transversal.

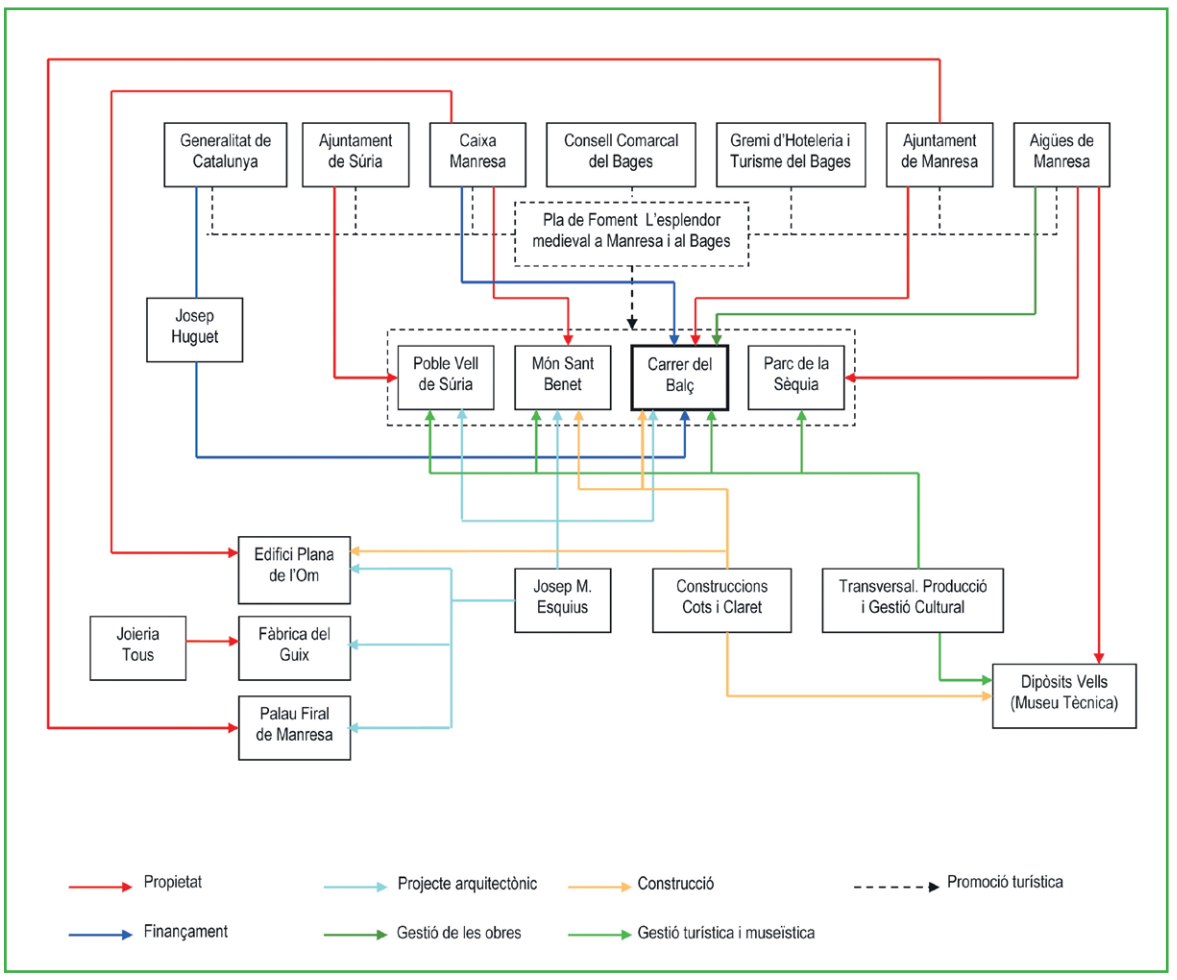

Quan fa uns anys es va enderrocar una casa del carrer Santa Llúcia, de Manresa, es va redescobrir l'antic carrer del Balç (o dels Arcs o Merdisser), que recorria paral·lel entre aquell i el carrer Sobreroca. De seguida es va pensar en rehabilitar-lo, especialment el primer tram, que es troba sota tres edificis propietat de l'Ajuntament de Manresa, i treure'n algun profit. Una primera rehabilitació es dugué a terme el 1982, si bé fou insuficient.

Amb el temps la idea va anar madurant fins a projectar, el 2006, un centre d'interpretació (Centre d'interpretació del Carrer del Balç: La Manresa de Pere III "el Cerimoniós") que s'inclouria en l'oferta turística de Manresa. S'inclogué, juntament amb els projectes turístics de la Sèquia, Sant Benet de Bages o el Poble Vell de Súria, dins el Pla de Foment "L'esplendor medieval a Manresa i al Bages" (2006-2009), promogut pels ajuntaments de Manresa, Santpedor, Cardona i Súria, la Generalitat de Catalunya, el Consell Comarcal del Bages, Caixa Manresa, Aigües de Manresa i el Gremi d'Hoteleria i Turisme del Bages.

El projecte del carrer del Balç, tanmateix, era tècnicament complicat i bastant car (700.000 €; un 75% del pressupost del Pla "L'esplendor medieval a Manresa i al Bages"), raó per la qual s'abandonà temporalment. Malgrat tot, la tenacitat d'algun regidor de l'Ajuntament juntament amb alguns dirigents de l'ara extingida Caixa Manresa, a destacar el seu president Valentí Roqueta, es desbloquejà i s'iniciaren els moviments necessaris per obtenir el pressupost (que finalment ha augmentat a 1,25 milions d'€). No hi ha res com tenir contacte directe amb la Generalitat per a que obtinguessin una subvenció força quantiosa (el 50%), malgrat la crisi i les retallades: qui fou el conseller d'Economia, Comerç i Turisme, entre 2004 i 2006, i després d'Innovació, Universitats i Empresa entre 2006 i 2010, el manresà Josep Huguet Biosca (ERC).

El projecte de rehabilitació i adequació és obra d'un vell conegut: l'arquitecte de l'alta societat manresana i bagenca Josep Maria Esquius Prat. Des que es casà amb Roser Rafat, filla de l'influent Doctor Rafat de Manresa, ha estat vinculat en la major part de les construccions encarregades pel poder econòmic, polític i religiós: la primera seu de la Joieria Tous a Manresa i la segona al Guix; les residències dels Tous a Pineda de Bages; la seu de Caixa Manresa a la Plana de l'Om; Món Sant Benet, de Caixa Manresa; el Palau Firal de Manresa i del Centre de Serveis a les Empreses; la reforma de la façanes de l'Ajuntament de Manresa i de Santpedor, i el nou de Sant Fruitós; la rehabilitació del Poble Vell de Súria; la rehabilitació del castell d'Aguilar de Segarra; la construcció i reforma de diverses esglésies del Bisbat de Vic (Pare Claret de Sallent, Sant Joan de Vilatorrada, Rajadell, Mare de Déu de Montserrat a Manresa...); i un encara més llarg etcètera.

A inicis de l'any passat l'Ajuntament de Manresa, propietari de les tres finques al soterrani de les quals s'ha de situar el centre d'interpretació, cedí la gestió de l'execució de les obres a l'empresa municipal Aigües de Manresa. Hauria de sorprendre aquesta cessió, ja que Aigües de Manresa S.A. no és pas una empresa dedicada al sector de la construcció ni al sector turístic. Ells sabran el perquè, però no deixa de ser estrany. En tot cas Aigües de Manresa és l'encarregada de gestionar la licitació de les obres i, finalment, de contractar a l'empresa que les durà a terme. Quantes constructores es presentaren a la licitació? No ho sé, però no sorprèn que la contractada hagi sigut Construccions Cots i Claret, de Manresa, que amb anterioritat ja havia treballat amb projectes de Josep Maria Esquius i CaixaManresa (Món Sant Benet o l'edifici de Caixa Manresa a la Plana de l'Om) o d'Aigües de Manresa (els Dipòsits Vells\Museu de la Tècnica).

D'altra banda, l'Ajuntament de Manresa encarrega el projecte museogràfic i la gestió del futur centre d'interpretació del carrer del Balç a una altra empresa ja prou coneguda, tant per l'Ajuntament, com per Aigües de Manresa, Caixa Manresa, Cots i Claret i Josep Maria Esquius: Transversal. Producció i Gestió Cultural. Entre d'altres gestiona els serveis turístics de Món Sant Benet, de la Fundació Alícia (a Sant Benet), de la Fundació Caixa Manresa (Plana de l'Om), o de les visites guiades a Manresa organitzades per l'Ajuntament; així com els serveis museogràfics del Museu de la Tècnica, del Centre de Visitants del Parc de la Sèquia i del Centre de l'Aigua de Can Font, tots ells propietat d'Aigües de Manresa, o del Centre de Visitants del Poble Vell de Súria.

Tot queda a casa.

L'okupació d'una sala de jutjats frena una execució hipotecària

Hipotecades a la deriva
Manresa, febrer de 2011

L'okupació d'una sala dels Jutjats d'Instrucció número 1 de Manresa ha donat resultats momentanis. La subhasta de la casa de la família de Jose Luís Burgos, situada al carrer de Sant Domenech de Balsareny, es va posposar a l'espera d'una nova data i es va requerir més informació als responsables bancaris. Més d'una trentena de persones van acompanyar el passat dimecres 9 de febrer a Jose Luis Burgos al procediment d'execució hipotecària del seu immoble afectat per un possible desnonament, a causa d'una estafa hipotecària del Banc Santander.

Les persones concentrades van demanar l'aturament del procés de subhasta, ja que hi ha un recurs presentat contra l'asseguradora de l'entitat financera. Al veure que des dels jutjats es tirava endavant el procés, es va ocupar la sala dels jutjats amb la intenció de no sortir fins que s'aturés el procediment. Poc després d'okupar la sala, per ordre del jutge, dotacions dels Mossos d'Esquadra van intervenir amb l'objectiu de desallotjar les concentrades, però aquestes van reclamar la parada del procés de subhasta per causa "humanitària". Finalment, al veure que les manifestants no tenien intenció de sortir de la sala, i que podia haver-hi enfrontaments, el jutge va decretar la suspensió temporal de la subhasta. Tot i que les concentrades van ser identificades una a una, des del grup de suport a Jose Luís i altres col·lectius i plataformes convocants, l'acció es va ser considerada com una petita victòria.

El cas de Jose Luis Burgos, un entre molts...

El cas de Jose Luis Burgos es remunta amb la firma del contracte hipotecari del Banc Santander, el qual el va obligar a contractar una assegurança de la mateixa entitat bancària, la qual assegurava el pagament de la hipoteca en el cas de invalidesa total, accident o mort. Jose Luis va ser afectat per una malaltia degenerativa anomenada poliomielitis, la qual l'ha arrossegat a patir una escoliosis de columna que ha impedit que fes vida normal, i per tant treballar. Aquesta situació –mobilitat per mitjà d'una cadira de rodes– l'ha deixat amb una gran invalidesa reconeguda per les Autoritats Sanitàries de Catalunya que li van concedir la pensió d'incapacitat. Jose Luis, al veure que els seus ingressos es van reduir, va fer ús de l'assegurança hipotecària per a liquidar la hipoteca. Com explica el mateix afectat en el seu blog:" Aquests degenerats i pocavergonyes, en lloc de satisfer l'import de la prima que cobria la pòlissa i al a que tinc dret per a cancel·lar la hipoteca, han decidit no pagar-me un cèntim i embargar-me la casa". El motiu que argumenta el Santander és que desconeixien la discapacitat anterior i que si ho haguessin sabut mai haguessin realitzat aquest assegurança. Segons la família de Burgos, mai s'ha amagat la malaltia i la incapacitat, ja que la mobilitat de Jose Luis sempre ha estat reduïda, i que quant van obtenir la incapacitat de seguida ho van comunicar a l'entitat bancària.

Un cop J.L. va saber els plans del Santander per casa seva, aquest va interposar una querella criminal contra el banc per estafa intencionada i premeditació. Al cap de cinc dies, el jutge va dictaminar una resolució dient que no admetia a tràmit aquesta querella i que es tramités per la via civil. Actualment hi ha un recurs presentat, que està a l'espera de resolució.

Paral·lelament al procés judicial, JL Burgos es concentra des de fa mesos davant les oficines centrals de Barcelona del Banc Santander . Al novembre passat va iniciar una vaga de fam que va aturar abans de Nadal i va tornar a emprendre a principis e gener. Col·lectius de suport han organitzat una campanya de denúncia i recollida de firmes.

Un peix que és mossega la cua ...

La crisi hipotecaria de mitjans de 2007 a EUA va esquitxar els mercats financers internacionals, arrossegant les economies capitalistes a un procés recessiu que es fa palès en tots els àmbits. La més notable, és la davallada dels mercats i la concessió de diner públic a mans privades (sobretot en l'àmbit financer) la qual ha provocat greus retallades socials.

En l'àmbit hipotecari, les greus conseqüències dels fraudulents contractes amb les entitats financeres han portat a una situació límit: entre el 2007 i el 2011 es produiran prop de 500.000 execucions hipotecàries a l'Estat espanyol, segons dades de la Plataforma d'Afectats i afectades per la Hipoteca (PAH). La traducció d'aquesta xifra és que més de mig milió de famílies estan sent desallotjades de les seves cases per les seves mateixes entitats financeres a causa de la impossibilitat de continuar pagant la hipoteca en un context de crisi provocat per les mateixes entitats.

Un peix que és mossega la cua, entre altres traduccions.

A més, per si no n'hi hagués prou, aquestes persones no només es queden sense casa sinó que han de fer front al pagament de l'import de la hipoteca. Com s'ha arribat fins aquí? Les entitats financeres oferien hipoteques a alt risc (conegudes a Estats Units com a *subprime*) que facilitaven l'adquisició d'una vivenda a persones amb poca solvència i que presentaven un alt risc d'impagament. Fruit d'això, el mecanisme immobiliari (constructores, immobiliàries i entitats financeres) va fer molta caixa en la passada dècada "del totxo". El tipus d'interès que s'oferia era més elevat que altres préstecs, es sobrevalorava la taxació de la vivenda per augmentar el deute, s'implementaven les comissions, s'obligava a contractar assegurances, etc... Aquestes condicions fraudulentes que beneficiaven a les entitats bancàries, han començat a passar factura a les contractants, ja que molta gent que va contractar una hipoteca actualment no pot fer front al pagament. Però com expressa la PAH: "No negamos nuestra parte de responsabilidad al haber firmado un contrato que a día de hoy no podemos mantener, a pesar de las condiciones fraudulentas en que se pactaron muchas de estas hipotecas. Sin embargo hasta ahora el índice de morosidad de las familias ha permanecido increíblemente bajo. A diferencia de los bancos, que ante el estallido de la crisis no han dudado en exigir dinero público".

"Més de mig milió de famílies seran desallotjades de les seves cases"

Què passa amb les entitats financeres? Com bé apunta la Plataforma, les entitats financeres han fet mans i mànigues per a poder mantenir els beneficis, ja sigui demanant diners als ens públics, com endeutant a un elevat tant per cent de la població. Segons dades del mateix Ban de Santander, els seus beneficis nets de 2010 van arribar als 8,181 milions d'euros, mentre que s'elevava el seu índex de morositat fins al 3,55%. Cal recordar, que en els processos de subhasta, si no hi ha sol·licitants, l'entitat financera pot quedar-se l'immoble pel 50% del seu valor i amb el pagament del total del deute per part de la persona desnonada.

Les administracions públiques, però, han contribuït a l'actual situació de sobreendeutament promovent l'accés a la vivenda per mitjà de la propietat amb diversos mitjans com el desgravament fiscal de la compra, la inestabilitat dels règims de lloguer davant de la propietat, la desregulació del mercat hipotecari el qual ha permès hipoteques a 50 anys, la insuficient oferta d'immoble de lloguer i compra públics o la falta de control i restricció sobre el crèdit, entre altres segons dades de la PAH.

Subhastes i desnonaments

En els últims anys, bancs i caixes han practicat la concessió indiscriminada de crèdits hipotecaris, oferint tot tipus de facilitats per hipotecar-se (en

molts casos s'ha arribat a finançar el 120% del valor de la vivenda). Però amb la crisi econòmica i l'augment de l'atur, la situació econòmica de moltes famílies s'ha vist afectada, i allò que ens uns inicis semblava tan senzill, per a moltes s'està convertint en un veritable infern.

Quan es dona una situació d'impagament d'una hipoteca, legalment s'aplica el què anomenen "llançament", que és l'acte de despullar a una persona de la possessió d'un bé immoble en execució d'una sentència dictada per l'autoritat governativa o judicial. L'entitat financera, asseguradora, banc o caixa, posa la denuncia d'impagament de la hipoteca, la persona denunciada deixa d'estar en situació de possessió del bé immoble, i automàticament s'obre el procés d'execució hipotecària.
Segons la legislació vigent actualment, les persones a les que se'ls aplica una execució hipotecària estan obligades a satisfer la totalitat del deute, sumat al cost de les despeses judicials i els interessos que el deute hagi pogut generar. Quan no es dona el pagament d'aquest deute, d'immoble surt a subhasta pública, i si no hi ha ningú que el compri, l'entitat financera té dret a quedar-se l'immoble pel 50% del preu de taxació. El 50% de l'import restant, més els costos del procés d'execució, van a càrrec de la persona deutora. En el cas que aquesta no pugui assumir les despeses, l'entitat financera té la possibilitat d'embargar part de la nòmina tant de la persona ex-propietària de l'immoble com dels/les avaladores. I a partir d'aquí, es procedeix al desnonament o desallotjament de l'immoble, que normalment és efectuat pels Mossos d'Esquadra, però en alguns casos es contracten "matons" per fer fora a les ocupants de la casa. És a dir, que si no tens diners per seguir pagant la hipoteca, el banc o caixa et pren la vivenda, i a sobre, t'obliga a pagar-ne el 50% més interessos. I com que lògicament si no pots pagar la hipoteca, encara menys podràs pagar el 50% de la totalitat de la vivenda, per colmo, t'embarguen part de la nòmina i et desallotgen de casa teva. Un escàndol!

"El banc et pren la vivenda i, a sobre, t'obliga a pagar-ne el 50% més interessos"

Actualment s'estan realitzant les execucions d'hipoteques que es van contractar en l'època del boom immobiliari, quan les empreses de taxació dels mateixos bancs que la concedien sobrevaloraven uns immobles, els preus dels quals ara han anat a la baixa. Segons dades publicades pel Consell General del Poder Judicial, de gener a setembre del 2010, a Catalunya es van fer 14.007 execucions hipotecàries (un 60% de les quals van ser a Barcelona), i se'n va registrar 18.053 l'any 2009, 11.240 l'any 2008 i 4.538 l'any 2007. Així doncs, en el últims tres o quatre anys hi ha hagut un augment importantíssim d'execucions hipotecaries, i s'espera que en els pròxims mesos el nombre d'execucions i desnonaments no faci més que augmentar.

La Plataforma d'Afectats/Afectades per la Hipoteca

El febrer de 2009, quan els efectes de la crisi començaven a ser cada cop més visibles, es va crear la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), que és un lloc de trobada, ajuda i acció de persones afectades per la dificultat de pagar la hipoteca, persones que es troben en processos d'execució hipotecaria i persones solidaries. Actualment, es reuneixen mensualment a Barcelona per exposar casos, donar consell i ajuda mútua i buscar/trobar suport tan a nivell pràctic o legal com emocional. També actuen a nivell jurídic i polític denunciant, amb el suport d'alguns advocats/des, les pràctiques abusives per part de les asseguradores, bancs o caixes; i realitzen diverses accions al carrer per visibilitzar la situació de les hipotecades i denunciar l'engranatge entre bancs, caixes, asseguradores i institucions polítiques.
Des de la PAH s'ha creat una xarxa contra els desallotjaments, juntament amb entitats socials i associacions veïnals; s'ha engegat una campanya per regular la "donació de pagament" en la que han elaborat una proposta de modificació de la llei que regula el procés de pagament de les hipoteques; i estant duent a terme una campanya per tal que els ajuntaments es posicionin al respecte.

Les principals demandes de la Plataforma són: parar els desallotjaments (tant de les famílies hipotecades com dels avaladors) i garantir a les afectades l'accés a justícia gratuïta per poder defensar-se en els processos d'execució; regular la "donació de pagament", de manera que si el banc executa la hipoteca i es queda la vivenda, el deute quedi liquidat (com sí que succeeix a altres països de la UE); la conversió del parc de vivendes hipotecades de primera residència en parc públic de lloguer social; la realització d'una Auditoria Social sobre el funcionament del mercat hipotecari, per tal d'exigir responsabilitats a les entitats empresarials, bancàries i a les institucions públiques; i establir els mecanismes i les reformes polítiques necessàries per tal que l'accés a la vivenda no sigui un negoci.

Per altra banda, la lluita també es trasllada al carrer on col·lectius i persones a títol individual presenten resistència davant del procés d'execució hipotecaria, fent concentracions als jutjats en el moment de les subhastes, concentracions davant les vivendes que estan a punt de ser desnonades, okupacions de les vivendes hipotecades o accions davant i dins de les entitats bancàries, entre altres mobilitzacions.

Consells a seguir en cas de no poder pagar una hipoteca

- Verificar si el pagament de la hipoteca està garantit a través d'una pòlissa d'assegurança que operi en cas de desocupació laboral o incapacitat de la persona que l'ha efectuat.

- En cas de renegociar el deute amb les entitats financeres, cal estudiar les noves condicions per evitar un aplaçament del pagament a un interès major.

- Un cop subhastada la vivenda, la persona afectada pot sol·licitar una pròrroga del termini concedit per al desallotjament, atenent a les seves circumstàncies personals.

- La Generalitat ofereix ajudes a fons perdut a persones amb quotes hipotecaries impagades, sempre i quan reuneixin uns determinats requisits

- Possibilitat de sol·licitar a l'entitat bancària una moratòria (sempre hi quan es compleixin uns determinats requisits) per tal d'aplaçar temporal i parcialment el pagament. Tot i així, l'entitat no està obligada a concedir-la.

- Possibilitat de sol·licitar la justícia gratuïta, accés gratuït a una advocat/da i procurador/a.

- Possibilitat de sol·licitar una donació de pagament: entregar la vivenda a l'entitat financera a canvi de quedar exempte de pagar el deute hipotecari. Tot i que és una figura legal, l'entitat no està obligada a acceptar-la.

- Contactar amb col.lectius de suport per crear una xarxa de resistència.

Més info: http://afectadosporlahipoteca.wordpress.com/documentos-utiles/

Violent desnonament a Vic

Desnonades però no vençudes
Manresa, febrer de 2011

Paral·lelament al procés de subhasta de la família de JL Burgos, el mateix 9 de febrer la Plataforma pel Dret a una Vivenda d'Osona i la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) van convocar una concentració al matí amb la intenció de frenar i denunciar el desnonament d'una família de Vic. Una seixantena de persones es van concentrar davant l'immoble i van resistir al desnonament impedint que els efectius policial entressin a l'immoble. Segons un comunicat de la PAH: "Ha estat una intervenció policial sense precedents, de gran brutalitat, que ha posat en perill la seguretat de totes les presents, i en especial la salut d'Anita, embarassada de 8 mesos". La família -Anita (embarassada de mesos), Ernest i els seus dos fills petits- només rebien un ingrés de 600 euros d'atur, motiu pel qual no van poder pagar la hipoteca. Arrel d'això, el Banc Santader va engegar el procés legal i demanar el desnonament de l'immoble.
En el desnonament, nombrosos antiavalots dels Mossos d'Esquadra van desallotjar a les concentrades i van traslladar a la família, nens inclosos, a les dependències policials. Anita, embarassada de 8 mesos, va ser traslladada a l'Hospital General de Vic amb una crisi d'ansietat causada per la violenta intervenció policial.

Pressió al consistori vigatà

Diversos col·lectius i plataformes van reaccionar al desnonament pressionant a l'Ajuntament de Vic perquè respongués davant el desnonament. L'Ajuntament, finalment, es va veure obligat a proporcionar un pis "d'emergència social" en que s'ha reallotjat la família, malgrat que el consistori només deixa un mes de permanència a la família. Per

ambdues Plataformes esmentades, la mobilització va ser una victòria, ja que malgrat no haver parat el desnonament, sí que es va mostrar una "actitud i un poder per a plantar cara a la injustícia d'un sistema que posa per davant el benefici dels bancs als drets més fonamentals de la població". Finalment, es van convocar noves mobilitzacions i es va animar a que totes aquelles persones afectades s'organitzessin per a plantar cara i resistir.

27-G: una vaga discreta però necessària

Vago

Manresa, gener de 2011

El passat dijous 27 de gener es convocà una nova vaga general. Utilitzant la futura reforma de les pensions com a pretext, diversos sindicats entre els què hi trobem la CGT i la CNT invitaren a una jornada de lluita que tot i tenir poca incidència a nivell pràctic, serví per demostrar que no tothom està disposat a pactar i abaixar el cap.

Just uns dies abans, el dissabte 22 de gener, una manifestació unitària amb unes 4000 persones partí de la plaça de Sants de Barcelona per acabar al centre de la ciutat. Des del bloc negre es realitzaren múltiples pintades i es cridaren consignes combatives.
Al final de la manifestació es donà a conèixer l'okupació d'un cinema, que fou desallotjat a les poques hores per un ampli dispositiu policial. Més de 400 persones romanien a l'interior. Totes foren filmades i identificades.
L'edifici okupat hauria hagut de servir per articular les accions i mobilitzacions per al dia de la vaga. En un clar missatge llançat des de la conselleria de l'interior, s'evidencià l'interès més que palès del govern d'utilitzar la mà dura contra tota contestació. Fou el preàmbul del què passaria el dia de la vaga...

Durant el matí del 27 de gener tingueren lloc diverses accions descentralitzades arreu de Catalunya: talls de carretera, piquets informatius, alguna que altra acció directa i concentracions en diversos municipis i ciutats. A Manresa, una concentració davant la seu de la Seguretat Social amb una seixantena de persones tallava el carrer Barcelona.
A la tarda, la manifestació convocada a Jardinets de Gràcia de la capital catalana aplegà unes 9000 persones.
També podríem destacar la nombrosa participació i seguiment de la vaga al País Basc i els disturbis produïts en la jornada de lluita convocada a la ciutat de Madrid.

Tot i l'escàs seguiment que tingué la vaga com a tal, fou un nou punt de trobada del què sens dubte se'n poden treure alguns aprenentatges. Potser la indecisió d'alguns sindicats sobre l'avinença o no de convocar-la i el mer fet de què ni nosaltres mateixes ens l'acabarem de creure van restar-li una part de la força que hauria pogut tenir. Però més enllà dels "matisos" que suposa l'aplicació de la nova reforma de les pensions, sobraven motius per sortir al carrer de nou. I més en un moment en què els sindicats verticals es dedicaven a pactar.

Per altra banda, serví per deixar clar als què esperaven algun tipus de clemència per part de l'estat, que una agudització de la situació econòmica també suposa un augment de l'actuar repressiu. I més amb l'antecedent del 29-s. Per què les ciutats estaven pràcticament preses per la policia, que fins i tot carregà per dissoldre petits talls de carretera. D'aquí en part vingueren algunes frustracions, per la impossibilitat de dur a terme algunes accions i perquè potser hi havien massa expectatives que tot tornaria a ser igual de divertit que durant la vaga anterior.

Mutua Manresana i el sector privat es freguen les mans

L'espurna

Manresa, març de 2011

Aquestes últimes setmanes s'han fet públiques les primeres retallades convergents en la sanitat pública, les quals suposaran una reducció pressupostària del 10%. Aquestes retallades comportaran greus prejudicis per la qualitat del servei i un augment de les llistes d'espera de fins el 3%.

Davant aquestes retallades el sector sanitari privat ja ha començat a "fregar-se les mans" i ha avançat que poden absorbir fins a un 20% d'usuàries. De fet el mateix conseller de sanitat Bou Ruiz, fins fa poc representant de Mutua Manresana a la Direcció Executiva d'Althaia i expresident de la Unió Catalana d'Hospitals, ja ha expressat, més o menys subtil, la idea de passar-se a l'assistència privada com a solució a la "descongestió de la sanitat pública i la millor qualitat sanitària que pot oferir".

L'actual conseller, partícep del copagament, prové de l'àmbit privat sanitari i les seves declaracions van ser molt polèmiques, ja que proposava que la pacient hagués de pagar el menjar i els medicaments proporcionats en els centres hospitalaris públics durant la seva estada. El diari Regió 7 també ha contribuït a oferir el sector privat com a alternativa, difonent un article (Gemma Camps 4-3-2011) "pesudopromocional" sobre la Mutua Manresana i la seva visó positiva sobre les retallades.

Les retallades que incorpora el "pla de xoc" de la conselleria, faran augmentar les llistes d'espera en tots els àmbits. Però el més preocupant és que es podria trencar la garantia legal del topall màxim de sis mesos d'espera per a operacions (tret de les urgències), ja que s'han eliminat les programacions d'operacions quirúrgiques als horaris de tardes.

Per altra banda, també es retalla el nombre d'unitats de proves diagnòstiques d'alta tecnologia, comportant una exhaustiva selecció de pacients que puguin accedir a les proves i augmentant les llistes d'espera. També es retallarà en l'àmbit de la recerca i la investigació així com en l'àmbit de la gestió i el personal sanitari. Aquestes últimes, comportaran una reducció del personal, el 2% de reducció de les partides cap hospitals concertats o l'aturament del 60% de les obres que ja estaven en marxa als centres de salut i hospitals. En aquest sentit la Fundació Althaia (de capital públic i privat) ja ha eludit l'afectació d'aquesta retallada a l'actual obra d'ampliació de l'Hospital Sant Joan de Déu.

Obres d'ampliació de l'Hospital Sant Joan de Déu podríen quedar aturades per les retallades de CiU

Agraïment a Lucio Urtubia

Tom i Jerry

Girona, febrer de 2011

El passat 15 de gener, vam poder tenir la sort de, essent a París, poder fer una visita a Lucio Urtubia a l'«Espace Louise Michel».

En Lucio ens va obrir les portes de casa seva, i compartint un cafè, vam poder gaudir una estona de la seva experiència. Sempre al peu del canó, coneixia el Pèsol Negre (tenia l'últim número) i les diferents activitats que portem a terme des del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga i altres espais llibertaris, als quals ha visitat, sobretot a Barcelona.

Ell, recent operat, ens encoratjava a seguir lluitant davant el capitalisme que impera en tots els racons i a posar-nos en contacte i a unir-nos amb aquells qui també tenen ganes de treballar des d'una òptica llibertària.

Des d'aquestes línies, una abraçada Lucio i un desig per una ràpida recuperació.
Salut company!

Lucio, documental any 2007. Direcció per Aitor Arregui i Jose María Goenaga.
Distribució per Barton Films
www.lucio.com.es

Espace Louise Michel
42 ter rue des Cascades
75020 Paris
France

Apología de la Insurrección

Krajina

Manresa, febrer de 2011

La muerte "a lo bonzo" del vendedor de frutas Mohamed Bouzazi, fue la gota que colmó el vaso dando paso a la insurrección Tunecina. En Egipto, el día de la ira convocado en recuerdo a Khalid Said, joven asesinado por la policía de Mubarak en Alejandría, fue la chispa que prendió la mecha.

Exárjia, Barrio de Atenas. Diciembre de 2008. Los disparos de la policía terminan con la vida de Alexandros Griogorópulos, joven anarquista de 15 años. La rabia se apodera de la cuna de la democracia, el fuego ilumina la oscuridad.
Clichy-Sous-Bois, periferia de París. Finales de 2005. Dos jóvenes mueren al ser perseguidos por la policía. La revuelta de los suburbios, las "banlieues", se expande por toda Francia. Los coches como símbolo del capital, arden a centenares.
Los Ángeles, Abril de 1992. La absolución de 4 policías que propinaron una brutal paliza racista a Rodney King, creó un clima de indignación que culminó con importantes disturbios. Se produjeron unos 3600 incendios, unos 1100 edificios fueron destruidos. Los daños materiales rondaron los 1000 millones de dólares.

Argentina, 2001. El "corralito" impuesto por el gobierno De la Rúa, hace estallar el descontento social. Las piedras y destrozos acompañan a los cacerolazos.
Las asfixiantes medidas económicas impuestas por el FMI el 1989 en Venezuela, dieron lugar al conocido como "Caracazo". La violencia y los saqueos se extienden des de los barrios pobres de la capital.

Albania, 1997. La dura represión de una manifestación en Valona, convocada para denunciar un sistema bancario y estatal corrupto, terminó con la paciencia de la población. Un levantamiento armado y popular se expande de sur a norte: se saquean cuarteles militares y depósitos de armas. Algunas cárceles son asaltadas.

...

Las revueltas, las insurrecciones, son impredecibles. No responden a agendas políticas estructuradas. No forman parte de programas establecidos ni a condiciones objetivas. Ocurren cuando la rabia florece no de la cabeza, sino del corazón. Ocurren espontáneamente, contra todo pronóstico. En ello radica su belleza, su irreductibilidad. Más allá de los resultados obtenidos son experiencias que tienen fuerza por sí mismas.

Tenemos la incuestionable certeza de que una crisis económica no tiene por que implicar un incremento de la contestación social. Pero también sabemos que cualquier error, cualquier disfunción en el orden social establecido, puede desembocar en una irrefrenable y arrolladora orgía de destrucción y esperanza.

Tal vez la próxima medida aprobada por el gobierno de Zapatero nos empuje a salir de forma arrasadora a las calles. Quizá la muerte de algún chaval de los barrios pobres en manos de un esbirro del estado nos indigne de tal forma que queramos convertirlo todo en cenizas. Puede ser que sea el suicidio desesperado de alguien el que nos carcoma el alma y nos llene de odio. O tal vez la certeza de que hasta ahora no hemos tenido la posibilidad de vivir vida alguna.

Sea como sea, aquí seguimos, aquí estamos. Impacientes para ver como las alas de la mariposa desencadenan un viento huracanado. Deseando ansiosamente a que esta realidad estalle con todas sus fuerzas de una vez por todas.

El nazi Pedro Varela de pas per la presó dels Lledoners

Joronya

Manresa, febrer de 2011

Pedro Varela, expresident de la paneuropeísta i cristiana CEDADE (Círculo Español de Amigos de Europa) i actual propietari de la nazi llibreria "Europa" de Barcelona, estigué de pas per la presó dels Lledoners el mes de desembre passat. Condemnat finalment per un delicte de difusió d'idees genocides a 2 anys i 9 mesos de presó, ingressà el 12 de desembre voluntàriament a aquesta presó situada al municipi de Sant Joan de Vilatorrada, acompanyat per un petit seguici d'amics i familiars que dugueren a terme una concentració davant del Centre Penitenciari. Posteriorment, Pedro Varela fou traslladat al CP Brians 1, on es troba actualment.

Tot i l'empresonament de Pedro Varela, la llibreria Europa segueix en ple funcionament. Recordem que al Barri de Gràcia de Barcelona s'han dut a terme múltiples protestes per aconseguir que aquesta llibreria desaparegui del mapa. I que almenys en dues ocasions (la última en el marc de la vaga general del 29-s passat) ha estat atacada de forma contundent, deixant clar que per algunes l'existència de la llibreria Europa és una provocació.
I és que com que no creiem en la justícia de l'estat, sempre ens quedarà l'acció directa de les desconegudes per aconseguir que d'una vegada per totes els feixismes es converteixin en cendres.

Primer pres mort al Centre d'Extermini Democràtic dels Lledoners

Joronya

Manresa, febrer de 2011

Qualsevol mort a la presó és un crim d'estat. El passat dimarts 18 de gener a la matinada morí la primera persona reclosa al Centre Penitenciari dels Lledoners, presumiblement per una sobredosi. Aquesta tràgica realitat fou escarosament aprofitada pels sindicats de carcellers per reclamar més personal al Departament de Justícia, per tal de poder realitzar més registres a les cel·les de les persones empresonades. Com si un major control fos el què necessiten aquelles que recorren a la droga per defugir d'una vida privada de llibertat...
Durant el 2010, quasi 50 persones perderen la vida dins les diverses presons de l'estat espanyol. Les presons són centres d'extermini...

Salt, un caldo de cultiu

AsSaltans

Girona, febrer de 2011

Des de fa unes setmanes, Salt s'ha convertit en un caldo de cultiu per alimentar els mitjans de comunicació. Per donar voltes a un entramat construït des de les institucions, preparant els fonaments per aquestes pròximes eleccions, on s'adornen de paraules frívoles com pau i convivència, submergint la realitat que es viu a Salt.

Primer de tot evidenciar que la precarietat del sistema exclou a amplis sectors de la població, precisament els més precaris, tant siguin immigrants o no. Salt és la perifèria de la glamurosa Girona (ciutat turística i d'elit) i la supervivència és la base per viure en aquest món fomentat pel capitalisme, on la discriminació i marginació és el pa de cada dia i on els joves no veuen unes expectatives gens clares per l'entorn en el que viuen.

En segon lloc s'amaga la clara mort d'un jove en mans de la policia. Tenim clar que aquest jove havia d'estar en un estat de tensió molt elevat per arribar en aquesta situació límit i tenim els nostres dubtes que no fos empès per la pròpia policia. Tant sigui d'una manera o d'una altre, la policia va matar aquest jove. I d'això ningú en vol sentir a parlar, és molt més fàcil criminalitzar uns xavals, que el seu objectiu era evidenciar i respondre davant els abusos de poder i denunciar que un estat de l'ordre s'havia carregat a un amic seu. Sense qüestionar-se tota la sèrie de problemes que cada individu carrega al seu clatell i cada dia se li fa més feixuc aixecar el cap per poder mirar endavant (que si l'hipoteca, les multes, la feina, el cotxe,...).

I en tercer lloc, referent a la manifestació del dissabte 22 de gener on es magnifica amb 3000 persones al carrer, volem destacar que en uns inicis era una clara manifestació de caràcter xenòfob (on s'evidencia que són les polítiques que es volen potenciar i es volen encaminar cap aquesta direcció) on no tothom hi tenia cabuda. I es va maquillar i reconduir de tal manera que s'intuís que tota la gent que viu a Salt fos acceptada.

Així doncs aquest caldo de cultiu es continuarà alimentant i perpetuant mentre hi hagi espurnes insignificants que tinguin la funcionalitat d'alimentar les campanyes electorals amb discursos cada cop més xenòfobs i poc argumentats, a la recerca de solucions ràpides com blindar Salt de policia i apedaçar el conflicte.
Fent de llocs com Salt, militarització de barris i divisió de classes.

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Un espai per la creació, la vida, la formació i la lluita llibertàriesde Berga

Pep i tu

Berga, febrer de 2011

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és un centre de recerca, documentació i difusió historicosocial de Berga. Des del centre es duu a terme una tasca de recopilació de tot tipus de documentació i materials referents a la història social i sobretot al moviment obrer i al món llibertari d'arreu i en especial de l'Alt Llobregat (Berguedà i nord del Bages). Igualment, afavorim diverses iniciatives locals antiautoritàries per a la transformació social

Una mica d'història del Centre

Naixement

L'1 de desembre de 1986 va ser fundat el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Els fundadors provenien majoritàriament de la Confederació Nacional del Treball renovada o CNT congrès de València, una escissió de la CNT-AIT produïda en el cas de Berga ja el 1979 donant lloc a la Confederació Catalana del Treball-CNT (CCT-CNT); actualment Confederació General del Treball (CGT). Entre els fundadors hi destacava l'històric militant anarquista berguedà Ramon Casals «Ramonet Xic» i entre els impulsors Josep Quevedo o Àngel Garcia, militants encara avui en relació amb el moviment llibertari i l'anarcosindicalisme. Sigui com sigui des de la seva fundació i fins al 1998 l'entitat no va portar a terme cap activitat pública i es va limitar a una tasca bàsicament de lleure, tertúlies i sopars dels seus membres.

Nova arrencada

L'any 1997 arrel de l'encontre de Josep Quevedo i Josep Cara es van començar a posar les bases d'una nova etapa de l'entitat. El mes de maig de 1998 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs organitzava la seva primera xerrada pública, era a l'Ateneu Llibertari del Berguedà, fundat dos anys abans, i girava entorn els fets de Fígols de 1932. La xerrada va ser un èxit d'assistència i participació i va ser la primera d'una llarga llista de xerrades i col·loquis que no s'ha aturat des de llavors. Recordem per exemple al 1999 una xerrada sobre el camp d'extermini de Mathaussen al centre cívic de Berga on no s'hi cabia o les animades xerrades sobre la Guerra Civil i la revolució social de l'any a sobre o algunes xerrades dels maquis a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat animades i plenes a vessar.

Un any clau

L'any 2000 entra tot un ampli grup de gent molt jove fet que acaba d'impulsar el projecte endavant, neix l'Associació Cultural Columna Terra i Llibertat i les dues entitats passen a tenir ràpidament un local al carrer del balç 4.

Com funciona el *Centre*

L'associació funciona a partir de la voluntat de les seves sòcies, el nombre de les quals no ha parat de crèixer, de manera lenta i progressiva. El funcionament s'articula per tant a través de les assemblees setmanals o quinzenals que duen a terme. Econòmicament es funciona principalment través de les quotes de les associades, de les barraques de Patum i de la venda i edició de materials diversos.

Activitat del Centre:

Xerrades, tallers i cursos gratuits

Des de 1998 i fins l'actualitat s'ha dut a terme una mitjana de dues activitats al mes (xerrada, projecció, exposició, taller, etc.), de manera ininterrompuda. Probablement es tracti de l'entitat de caràcter cultural i social més activa de la ciutat. Xerrades, exposicions de tot tipus (d'allò que a cada moment ha interessat a les sòcies), tallers de guitarra, programari lliure, nusos o jurídica laboral, etc. En aquests tretze anys el centre a portat a Berga gent tant diversa i interessant com en Víctor Alba, Francisco Olalla, Antoni Roig, Dolors Marín, Bernat Muniesa, Odette Ester, Gracieta Ventura, Luis Andrés Edo, Enric Casañas, Floreal Barberà, Eduard Pons i Prades, Abel Paz, Joan Vilella, Gabi, Octavio Alberola, Ariene Gransac, Miquel Porter i Moix, Josep Maria Caparrós, Manuel Delgado, Alfonso Hermoso, Núria Pòrtulas, Joan Ulles, Josep Clara, Pere Gabriel, Just Casas, Antoni Castells, Jesús Lizano, Enric Casasses, Blanca Vidal, Josep Grigoll, Francesc Arnau, Ricard Vargas, Manel Aisa, Juanjo Àlvarez, José Luís Villar, Joan Busquets, Txema Bofill, Jordi Martí, Miquel Gallardo i un llarguíssim etcètera o col·lectius com Negres Tempestes, l'editorial Anòmia, els companys que s'oposaven al Pla Caufec, el grup de suport a la campanya contra HLS, de suport a les lluites a Colòmbia, per Palestina, el Salvador, Kosovo, contra els transgènics, de suport a presos com els de Roberto Catrino, als companys de Torà, Núria, Alfonso, etc. De grups, cantautors i gent de l'espectacle n'hauríem de fer una llista tant llarga o més que la d'amics que han vingut a explicar-nos o debatre amb nosaltres, del màgic Cambras a Karbunko, passant pel comandante Rock o l'Ataque de la Basura Radioactiva o l'Emilie, tot i que en aquest sentit cal destacar els que més han tocat per ajudar l'entitat o per celebrar el que fos: Kolumna Metralla, després Hormigon Armado i com no, Manolitos Band i HK. Lògicament, grups que tiren endavant companyes del centre.

Contra els abuosos de poder

Des del centre i l'Ateneu Columna s'han engegat lluites molt diverses per millorar la vida a Berga sense deixar de ser persones normals, és a dir sense passar a ser polítics. Amb la creació de la «Plataforma Berga es mou» al 2001 es va exigir a l'Ajuntament de Berga millores generals per les entitats sense ànim de lucre: des de dignificar les condicions per fer les barraques de Patum fins a ampliar els horaris de la biblioteca pública. Després de la plataforma es va continuar lluitant contra els abusos de poder de l'Ajuntament de Berga. La darrera lluita contra els abusos del consistori va ser contra l'ordenança de civisme. La lluita va començar el 2006 i va ser truncada cap el 2008 després de patir la ressaca d'una intensa lluita i també les conseqüències de la integració en la política municipal d'algun dels membres de les «incíviques». Finalment, l'ordenança la van tornar a aprovar amb un altre nom, ara legitimada pels «joves» de la CUP i per la resta de representants polítics del consistori. La lluita va continuar i, progressivament, es va anar desinflant, judicialment el centre va aconseguir tombar algun article i bé, hi ha ordenança i per tant el conflicte pot tornar en qualsevol moment. De resultes de tot plegat, van ser expulsades (per part dels proCUP) de Ràdio Korneta (situada a l'Ateneu de Cal Corneta) les companyes del centre que havien donat vida a aquella ràdio i al programa «Berga Podrida» des d'on van criticar, entre moltes altres coses, l'ordenança de civisme. Agressions i enemistats irreversibles en van ser el colofó. Tot s'ha de dir.

A Berga uns dels històrics abusos de poder són els protagonitzats pels mossos d'esquadra. La gent del centre també ha facilitat la seva denúncia. Des de l'organització de la manifestació del mes de gener de 2003 contra tot un seguit d'abusos comesos a Berga pels mossos des de la seva implantació. El novembre de 2004 els mossos carregaven i ferien joves de la ciutat que circulaven pel carrer un dissabte a la nit. També les del centru vam participar en les manifestacions i accions posteriors. Per desgràcia nostre, l'abus d'autoritat més gran que han dut a terme els mossos a Berga va ser quan van ometre la seva obligació d'auxili i van «permetre» que matessin el nostre company Pep Isanta. Algun dia caldrà fer una àmplica reflexió sobre el tema, en tot cas no oblidem ni pedonem el que va passar. En aquesta mateixa revista —el pèsol negre— s'ha explicat abastament el que va passar.

Edicions

Respecte a textos, l'any 2003 es va editar una reproducció facsímil, el Luz y Vida. Una publicació obrera de Gironella. Més tard es donava suport al company Josep Quevedo en l'edició de La revolució al Berguedà. Sant Corneli, la revolució dels anarquistes catalans —del 19 de gener al 25 de febrer de 1932—. El 2008 es va editar l'autobiografia d'un exmaqui que va actuar per la comarca, El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui. D'altra banda des del 2009 cada any es treu l'Agenda Llibertària, un projecte que va nèixer fa vint-i-dos anys i que els darrers tres anys es tira endavant des del centre.

Pel 2011 es preveuen quatre edicions de textos més.

Què hi ha al local

El local és obert totes les tardes de dilluns a dissabte de 18 a 20 h i els matins de dissabte i de dimecres d'11 a 13 h. Els darrers mesos s'ha acondicionat millor i és un bon lloc per anar a llegir qualsevol revista antiautoritària d'arreu (l'entitat està subscrita a desenes de revistes) o qualsevol dels tres mil llibres de la biblioteca.

La biblioteca disposa de poc més de 2.500 obres que s'estan acabant de catalogar (prop de 2.000 ja estan catalogades). El centre està catalogant els seus llibres al catàleg col·lectiu de la Xarxa de Biblioteques Socials de la qual forma part (www.xarxabiblioso-cials.org). Per accedir a la biblioteca el millor dia és el divendres ja que hi trobem el bibliotecari que ens pot assessorar.

Pel que fa a la llibreria cal dir que vénen llibres de temàtiques socials a les sòcies de l'entitat. La llibreria és bastant completa en aquest sentit.

Cal parlar també del Sindicat d'Activitats Diverses de Berga adherit a la CGT que fa l'assessoria laboral grauita en aquest mateix local els dimarts i dijous a la tarda.

Finalment, refermar el suport que aques col·lectiu ha donat i dona de fa anys a un projecte tan engrescador com el pèsol negre.

Tota la informació:
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
C. del Balç, 4 baixos esquerra de Berga
Obert matins de dimecres i dissabte d'11 a 13 h i les tardes de dilluns a dissabte de 18 a 20 h
Apartat de correus 16 de Berga, 08600 - Tel 938 216 747
cejeb@cejeb.org - www.cejeb.org

COLOMBIA: 200 años de soledad o crónica de una muerte más que anunciada

El pasado año se conmemoraron los 200 años de "independencia" de Colombia, sin embargo al mirar al pasado y ver el presente no son muy diferentes las condiciones de ayer y de hoy. Desde hace 2 siglos una muy pequeña cantidad de familias se han venido repartiendo la torta del poder y los recursos de este país, apellidos como Ospina, Holguín, Lleras, Santos, Pastrana y Gómez son reconocidos por varias generaciones de colombianxs como ilustres "padres" de la patria, además de reconocidos políticos, presidentes en diferentes momentos de la historia, terratenientes, ganaderos. En fin estos personajes y todo su linaje han hecho parte de las 30 familias que desde siempre han tenido participación en el conflicto que vive Colombia, respondiendo siempre a sus intereses de clase, de la mano de sus medios de comunicación, apoyándose en un Estado que fue hecho a su medida y necesidades.

Junto a estas familias se encuentran diversos gobiernos extranjeros y empresas multinacionales que han tenido especial interés en los recursos que se encuentran en el territorio colombiano: la explotación de oro, quina, tabaco, petróleo, café, la construcción del canal de Panamá (hace 100 años), monocultivos de palma, caña, minas de carbón, niquel u oro, reservas de agua, el plan Puebla-Panamá, el canal seco Atrato-Truandó (nuevo canal de Panamá), son ejemplos hoy en día de intervención.

Dicha intervención no solo ha tenido un carácter "económico" o de "negocios", también se encuentran diferentes ejemplos de intervención militar disfrazada de ayudas sociales y caridad internacional. Dos ejemplos podrían ser el Plan LASO[1] implementado por los gringos a mediados del siglo pasado, mostrado como la ayuda militar y económica que podía salvar Colombia y el continente del creciente auge de movimientos rebeldes; y el actual Plan Colombia que supuestamente lucha contra el narcotráfico y la insurgencia y es solo un ejemplo más de este otro tipo de intervención. Además Colombia ha firmado un reciente tratado de colaboración militar con China del cual todavía no sabemos muy bien cuales van a ser sus consecuencias.

Esta alianza entre élites colombianas y gobiernos extranjeros o multinacionales ha tenido una punta de lanza en el control social, la represión de cualquier forma organizativa y sobretodo en el trabajo sucio que las instituciones oficiales no pueden realizar "dando la cara". El periodo conocido como "la violencia" durante la primera mitad del siglo pasado, con los "pájaros" haciendo el rol de policía política que masacraba, desplazaba o hacía desaparecer cualquier síntoma de disenso entre la población; el terrorismo estatal ejercido a través de órganos represivos oficiales como el DAS[2] y las fuerzas armadas desde hace ya varias décadas; el paramilitarismo que desde hace 30 años viene realizando todas las labores antisubversivas que el ejercito no puede hacer por culpa de eso que llaman derechos humanos, son diferentes ejemplos en el tiempo de las diferentes formas represivas que han adoptado las élites y sus socios extranjeros.

Tampoco es nuevo en la historia de Colombia fenómenos propios de economías extractivas o ilícitas tales como la explotación del caucho a finales del siglo XIX y comienzos del XX, la explotación de esmeraldas desde los años 60 o el tráfico de marihuana y cocaina durante la segunda mitad del siglo pasado hasta hoy día, así como la influencia que estas economías han tenido en los diferentes sectores de la sociedad colombiana, donde dichos dineros han permeado todas las capas de la sociedad, desde los sectores populares y marginales, pasando por una gran clase media, llegando a clases altas quienes realmente se han enriquecido mucho más y han adoptado disursos de doble moral. Así como no es nuevo el discurso sobre la relación entre actores armados al margen de la ley y los ingresos que obtienen fruto de su participación en estas economías.

Finalmente este panorama general no estaría completo si no se hablara de las diferentes formas de resistencia, movilización y organización que ha tenido Colombia a lo largo de su historia, desde hace más de 500 años han existido pueblos, sectores de la sociedad, organizaciones, colectividades y personas que han pensado, hablado y obrado de diversas formas en contra de la autoridad impuesta, de la explotación, del saquéo, de la aniquilación de cualquier diferencia, entre muchísimos otros ejemplos de usos del poder para dominar y controlar a la gente. Sin embargo vale la pena resaltar que hoy al igual que ayer toda acción tiene una reacción y que mientras sigan existiendo todas las condiciones que hacen posible el conflicto[3] en Colombia, seguirán existiendo quienes desde las armas o las palabras, desde la cotidianidad o la ruptura de la inercia - que llaman normalidad - sigan apostando por otras formas vivir.

1 Latin America Security Operation.

2 Departamento Administrativo de Seguridad, oficina de seguridad que depende de la presidencia directamente.

3 Conflicto armado, pero también social, económico, ambiental y cultural

COCTEL LOCOMBIA

Tómese un territorio ubicado en un lugar con enormes cantidades de recursos naturales, energéticos y humanos; añada unas cuantas gotas amargas de élites burguesas dispuestas a controlarlo y aprovecharse de todo, agrege 2 o 3 multinacionales por cada recurso que desea saquear y unos cuantos megaproyectos neoliberales incrustados en varias bases militares extranjeras por si acaso; mezcle con varias onzas de aguardiente de terrorismo de estado de ese que produce miedo y terror (se recomiendan masacres y desapariciones); evite zumos naturales rebeldes, inconformes o diferentes, si lo desea puede aumentar la cantidad de aguardiente de terrorismo de estado; deje enfriar con dos telenovelas, un reinado de belleza, la Shakira y un campeonato de fútbol. Sirvase frio y decorado como "la democracia mas antigua y estable de América Latina".

Abténgase de consumirlo si va a lugares libres de abusos de poder, autoritarismo, divergentes y amantes de la autonomía.

VINCLES ENTRE ESTAT I VIOLÈNCIA

L'actual govern colombià pretén donar una visió externa d'un país democràtic en Post Conflicte. Per ells el conflicte forma part del passat. Prefereixen passar per alt que, segons xifres oficials, 488 membres de les forces armades colombianes morien en combat contra la insurgència l'any 2010. A més, tenen la voluntat de canviar l'antic paradigma pel d'un estat contra una amenaça terrorista.

Aquest anàlisi gens innocent busca per una banda atribuir l'adjectiu de terrorista a tota aquella persona que realitzi ferma oposició al règim, vinculant-lo directament amb la insurgència. I per altra banda, tractar d'invisiblitzar l'existència de fons d'un conflicte social i polític que no està resolt.

No es pot passar per alt que històricament l'oligarquia colombina ha aplicat múltiples formes de terrorisme.
Ens agradaria donar-ne alguns exemples:
És sabut que l'estat va ser, juntament amb les empreses multinacionals i els grans latifundistes, el principal instigador dels grups paramilitars que han estat sembrant la violència i el terror arreu del país fins als nostres dies. Es calcula que mitjançant els grups militars i paramilitars més de 5 milions d'hectàrees de camperols van ser apropiades pels sectors dominants de la població. Segons les xifres oficials (molt rebaixades) de la Fiscalia General del país sudamericà, paramilitars haurien reconegut haver participat en 1.597 massacres, amb 45.499 homicidis resultants. Una xifra desorbitada però molt inferior a la real.

L'estat s'ha valgut de la irregularitat de les forces paramilitars per tal de realitzar les tasques que un exèrcit regular no pot realitzar en un suposat entorn democràtic. Militars i paramilitars han dissenyat junts estratègies i les han realitzat conjuntament.
Gran part de les víctimes paramilitars han estat, a més, desaparegudes. Desenes de milers de persones fóren assassinades i abandonades en rius, desquartitzades i enterrades en fosses comunes per part els grups estatals i paraestatals. Els grups paramilitars han reconegut 3087 fosses comunes on hi dipositaven les despulles de les seves víctimes.

Contràriament al que ens pot semblar, l'actuar governamental es manté fins als nostres dies. L'any 2008 van descobrir a la Macarena (Meta) la que podria ser la fossa comú més gran d'Amèrica Llatina i amb algunes particularitats que l'estat colombià està tractant d'ocultar i negar. En ella hi resten aproximadament uns 2.200 cossos. Totes les víctimes van ser assassinades per l'exèrcit colombià que disposa d'una base militar contigua a la mateixa fossa. Totes les persones van ser assassinades durant el període de l'anterior president Àlvaro Uribe Vélez (2005-2008). Es calcula que part de les víctimes que resten a la fossa es tracten de persones civils assassinades i fetes passar posteriorment com a guerrillers morts en combat. Aquestes execucions extrajudicials se solen conèixer quotidianament com a Falsos Positivos. Ja fa molts anys que l'estat colombià acusa als seus opositors de formar part de la insurgència, els assassina i els vesteix de camuflatge per tal de legalitzar-los, és a dir, presentar-los com a guerrillers.

Es calcula que durant l'antic govern d' Álvaro Uribe Vélez, l'exèrcit i els grups paramilitars haurien assassinat a més de 2500 persones i posteriorment els haurien fet passar per guerrillers morts en combat.

El què ha sortit recentment a la llum pública és encara més sorprenent: L'actual president Juan Manuel Santos, quan disposava del càrrec de ministre de defensa va decidir incentivar les seves tropes militars premiant aquelles que donessin de baixa a les forces insurgents. Diversos militars van tenir la brillant idea de reclutar joves de les perifèries pobres de les grans ciutats i amb l'excusa d'oferir-los feina, se'ls enduïen a punts remots del país. Una vegada allá els assassinaven, els torturaven i els disfressaven de guerrillers per cobrar la seva recompensa en forma d'incentius econòmics i laborals. El cas més conegut és el dels joves de Soacha, un dels barris perifèrics de Bogotà, d'on van sortir divuit joves posteriorment assassinats com a Falsos Positivos [1].

Militars prohibeixen accedir a familiars de víctimes d'estat a la fosa comú de la Macarena

1 El terme Falso Positivo és aplicable no tan sols als assassinats comesos a les zones urbanes, sinó també a les àrees rurals on fa molts anys que pateixen la pressió d'aquest terrorisme estatal.

Familiar mostra la imatge de dos dels seus germans camperols torturats i assassinats fent-los passar com a guerrillers morts en combat. Es creu que podrien restar a la fossa comú de la Macarena.

Cindy Valencia, germana de Jaime Estiven Valencia un dels 18 joves assas per l'exèrcit.

MULTINACIONALS

Uno de los principales actores dentro de la realidad colombiana son las compañías multinacionales, aunque el libreto con el que actúan cambia dependiendo de la región o inclusive de tal o cual país, el guión que siguen es el mismo que ya se conoce de sobra.

El saqueo de diferentes recursos ya sean naturales, energéticos o minerales de la mano de ejércitos privados de paramilitares o de las fuerzas armadas, quienes aniquilan cualquier obstáculo que se interponga en su camino, con la indiferencia y complicidad de gobiernos locales y extranjeros, es una historia bien conocida no solo en Colombia ni en Latinoamérica sino a lo largo del mundo entero.

Solo basta con dar una mirada a un mapa de cualquier región donde exista algún tipo de riqueza y poner encima de este la presencia de las compañías, actores armados, formas y organizaciones de resistencia y movilización social, al igual que las diferentes violaciones a los mal llamados derechos humanos. Obtendremos entonces una visión bastante esclarecedora de cuales son algunos de los intereses en juego dentro de este territorio llamado Colombia.

Refineria de Barrancabermeja ciutat-laboratori, una de les primeres ciutats d'incurssió paramilitar

¡EL AGUA DEJALA CORRER! STOP AGUAS DE BARCELONA

Acuacar o Aguas de Cartagena es una empresa mixta compuesta entre la administración del Distritio de Cartagena, Aguas de Barcelona – quienes constituyen el 80% de la junta directiva – y accionistas minoritarios. A partir de 1995 Aguas de Barcelona – Agbar – tiene garantizado el negocio del agua en el Distrito de Cartagena por 26 años. Para esto el municipio a invertido más del 70% correspondiente a infraestructura, mantenimiento y demas requicitos incluidos en el Plan Maestro de Acueducto y Alcantarillado, esto adquiriendo importantes deudas con la nación el BM y el BID. Para el año 2005 y 2006 el Acuacar destinó a dividendos el 75% de las utilidades netas, de los cuales Agbar obtuvo lo correspondiente a las acciones que tiene en la empresa, más de un 30%.

Aunque la empresa actualmente cuenta con una cobertura de más del 90% en agua potable y más del 70% en alcantarillado, ha elevado las tarifas a través de la instalación de macro medidores que son instalados por calle, asignando un máximo de consumo de agua, el cual, en caso de ser sobrepasado es cobrado a cada familia como "redondeo", otra manera de aumentar el costo ha sido aumentando el consumo, también a través de los medidores, con casos en barrios populares como el 9 de Abril, dónde dicho cambio implicó el paso de 4,5 m3 a 19 m3 en una familia de dos personas.

CHIQUITA BRANDS INTERNATIONAL

La multinacional estadounidenca de l'alimentació Chiquita Brands International, antiga United Fruit Company, va estar efectuant pagaments mensuals durant més de sis anys a les estructures paramilitars a les zones d'Urabà i Santa Marta, així com participant en el transport a Colòmbia d'armament per a aquests grups paramilitars.

A través d'una demanda presentada pels advocats de les famílies de 173 persones assassinades en aquestes regions bananeres, la Chiquita Brands va ser jutjada i condemnada el 17 de setembre de 2007 per un tribunal federal estadounidenc pel delicte d' "involucrar-se en transaccions amb terroristes globals especialment designats".

Comptant amb uns ingressos anuals d'uns 4.5 mil milions de dòlars, fou condemnada a pagar 25 milions de dòlars al Departament de Justícia. A canvi d'aquesta acceptació de responsabilitat, la Cort va decidir no prosseguir amb els càrrecs penals o individualitzar les responsabilitats dels directius implicats.

Així, sembla tancar-se un altre cas de complicitat entre una empresa multinacional i el paramilitarisme. No hi ha condemnes penals pels directius responsables, aquests no són extraditats per ser jutjats a Colòmbia, i la irrisòria multa econòmica no va a parar en mans dels familiars de les víctimes del paramilitarisme, sinó que s'ingressa a les arques d'Estats Units, les mateixes d'on en surten els dòlars que financen la militarització a través del Pla Colòmbia.

Ironicament la Chiquita Brands, abans coneguda com a United Fruit Company, va ser l'autora intel·lectual de l'episodi conegut com la massacre de les Bananeres; on l'exèrcit va massacrar a més de mil persones que es trobaven en vaga per les condicions laborals esclavistes que mantenia la companyia en la regió de Ciénaga (Magdalena) durant els anys vint. Aquest episodi va ser narrat posteriorment per Gabriel García Marquez a Cien años de Soledad.

SANTOS: CONSOLIDANT EL LLEGAT D'URIBE

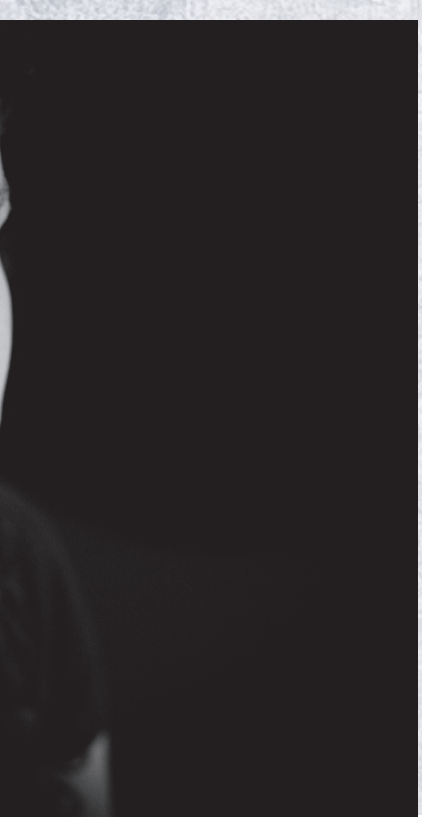

Santos ha començat la seva administració amb un revés polític que pretén rentar l'imatge de l'Estat colombià a nivell internacional, amb mires a oferir seguretat a l'inversió estrangera i aconseguir tancar acords com els Tractats de Lliure Comerç amb la UE, els EEUU i la Xina.

A nivell de discurs, es parla d'una fase de post-conflicte en la que és necessari un govern d'unitat nacional per a superar la violència. El canvi de formes en relació al govern d'Uribe es fa evident en una administració que compta amb figures com el vicepresident Angelino Garzón 1 i que ha col·locat debats com la reparació a les víctimes o la restitució de terres usurpades en el conflicte en el centre de la seva agenda política. Però, tal com moltes veus crítiques han assenyalat des dels moviments socials, no ens trobem davant de cap trencament sinó amb una continuació lògica i estratègicament premeditada del procés que va consolidar l'*uribisme*.

Llei de terres

El 90% de les terres colombianes pertanyen a menys del 5% dels seus habitants. En un país tan ric en recursos naturals, el control i repartició de les terres s'ha convertit en un eix central del conflicte.
A Colòmbia la gran quantitat de terres robades pels paramilitars (entre 5 i 6 milions d'hectàrees), mitjançant el desplaçament dels camperols, ha esdevingut un problema fins i tot per al capital transnacional; ja que per tal d'implementar els monocultius per a la producció de biocombustibles i altres activitats extractives com les minero-energètiques és necessari legalitzar els títols de propietat de la terra al camp colombià.

El projecte de llei presentat per l'administració de Santos, es fa amb aquest propòsit fonamental de legalitzar les terres que es van espoliar per a poder vendre-les al mercat internacional.

La llei de terres conté nombrosos buits en el seu articulat. Vegem-ne alguns exemples:
Només un nombre limitat de persones desplaçades s'hi podran acollir 2 i el retorn de les persones desplaçades només es donarà en unes regions concretes del país (les anomenades zones de violència sistemàtica i generalitzada, on s'ha implantat un model de consolidació militar posterior al control paramilitar per a assegurar la implementació de megaprojectes).

Molts dels camperols que abans d'aquesta proposta de llei ja havíen retornat a les terres d'on van ser desplaçats, han rebut pressions per a vendre les seves possessions per part de compradors particulars o empreses. En alguns casos els retornats han estat desplaçats pels mateixos paramilitars que segueixen amb el control territorial. Ens trobem davant d'un exemple de l'absurd que esdevé aplicar lleis de post-conflicte en un context on la guerra està lluny d'acabar.

Llei de víctimes

Pel *Movimiento Nacional de Víctimas de Crímenes de Estado*, la proposta de llei de víctimes, lluny de donar resposta a les seves reivindicacions, significa un clar retrocés. Pel MOVICE una proposta de llei que suposés una reparació real hauria d'incloure el dret a la veritat entenent que l'eliminació de l'oposició a Colòmbia respon a una política d'estat. Reclamen el dret a tenir resposta a preguntes com: Que és el què realment va passar amb les víctimes? Qui va decidir l'execució dels crims? Com es van realitzar aquests crims? Per a què? A qui ha beneficiat l'eliminació sistemàtica d'aquestes persones?

A més una llei d'aquest tipus hauria de tenir en compte la restitució de la veritat i reparació, per exemple, en els casos en que les víctimes van ser falsament acusades d'ésser guerrillers.

Una altra de les reivindicacions del MOVICE és l'exigència de justícia, tema punyent en un estat on la immensa majoria d'assassinats comesos per l'exèrcit no aconsegueixen sortir de la justícia penal militar i on la impunitat en crims polítics sota la responsabilitat tant de la força pública com dels paramilitars ratlla el 99% dels casos.

En aquest aspecte, la proposta de llei col·loca l'estat com a subsidiari i no com a titular d'aquestes reparacions, amb la qual cosa nega la seva responsabilitat en els crims que ha comès. Finalment les garanties de no repetició, una altra de les reivindicacions cabdals del moviment, tampoc apareixen enlloc.

Per altra banda la proposta de llei arriba al grau de cinisme d'incloure als membres de la forces públiques com a beneficiaris d'aquesta, igualant les víctimes als victimaris. La reparació que contempla el projecte de llei de Santos es limita a una compensació administrativa, durament criticada pels moviments de víctimes que es neguen a posar un preu a els seus familiars i coneguts assassinats. Tanmateix, aquesta reparació sembla ser el punt central de discussió per als representants dels partits politics de la unitat nacional de Santos, que no deixen de preguntar-se "quants calés costarà tot això?".

Els moviments socials veuen aquestes iniciatives com un parany, recordant el precedent de la llei de Justícia i Pau (2005), on es va elaborar una ruta d'impunitat per als paramilitars mentre el mateix procés es presentava a l'opinió internacional com la desmovilització d'aquests grups.

Cal tenir en compte l'efecte que aquestes propostes poden tenir en desactivar les reivindicacions d'uns moviments socials als que amb aquestes maniobres els hi costarà mantenir la unitat que tenien sota el govern de Uribe així com la forma en que poden funcionar per a millorar la imatge de Colòmbia a nivell internacional en matèria de compliment de drets humans en un moment en que la seva façana democràtica ja tenia masses esquerdes.

Tant la llei de terres com la de víctimes diuen ser propostes d'una justícia transicional per a consolidar la democràcia en un marc de post conflicte però per les persones que han patit de prop les multiples formes de violència estatal el que proposen es comprar la impunitat dels responsables del bany de sang que pateix Colòmbia des de fa dècades i legalitzar les fortunes que han aconseguit.

1 Ex-dirigent sindical de la CUT (Central Unitaria de Trabajadores), principal òrgan de reunió dels diferents sindicats de treballadors i treballadores del país i militant de la UP (Unión Patriótica), moviment polític sorgit a inicis dels anys 80 arrel d'unes negociaciones entre les FARC (Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia) i el govern eliminat mitjançant un genocidi de 4000 persones en uns deu anys i amb l'estat com a màxim responsable.

2 Les victimes dels crims del qüestionat procés de Justícia i Pau, es calcula que un 10% del total de les del paramilitarisme

¡¡LA VIDA CONTINUA!! JUSTA ES ENTONCES LA MOVILIZACIÓN

En Colombia, de la tierra y el agua brotan los minerales, crece la biodiversidad, y germinan los alimentos. En Colombia, sobre la tierra, miles de manos son empleadas en medio de condiciones precarias por los explotadores de turno, a su vez, responsables del saqueo violento y sostenido por más de cinco siglos, el cual, ha vaciado la tierra y a quienes sobre ella habitan.

En estas condiciones y al no contar con ninguna garantía para la dignificación de su vida a través de la actividad que realizan para sobrevivir, las mujeres y hombres pobladores de Colombia hace más de 518 años luchan. Desde entonces, en contra de todo pronóstico y de los ingentes esfuerzos de la iglesia y otros distinguidos dirigentes, quienes han sabido aplicar el dicho "la letra con sangre entra", cientos de miles de obreras, artesanos, campesinos, indígenas, estudiantes, peladas del parche (jóvenes de la peña) y más, han evidenciado el reducido alcance del proyecto colonizador y la desafortunada realidad de sus intenciones civilizadoras y desarrollistas.

Reconociendo la existencia de las diferencias en las prácticas políticas y horizontes de acción de quienes se organizan y movilizan en este país, muchas de ellas como consecuencia del choque contra occidente, es preciso señalar que las múltiples formas de manifestar la voluntad de frenar la repetida historia del despojo en Colombia, son la expresión de la vida que se agita a un ritmo distinto al de occidente. Entre las muchas voces de protesta y de propuesta, se logra percibir con claridad la denuncia de una realidad inconsistente donde nociones como ciudadanía, derechos, responsabilidad de las administraciones, no significan más que control y regulación utilizando la violencia como método.

En este contexto, la JUSTICIA, grande y llena de colores, se tiende como puente entre las denuncias y las propuestas, en cada una de sus letras reposan semillas ancestrales de un país que no existe, semillas que contienen la experiencia de quienes mantienen prendido el fuego de la movilización y de la organización. JUSTICIA es todo aquello que hace falta: la comida, el techo, las manos, las voces y la vida misma de lxs asesinadxs y desparecidxs. La JUSTICIA es acción, toma de calles y cambio de conciencias. La JUSTICIA es propuesta, recuperaciones de tierras, vida y encuentro con quienes hayan abandonado el escepticismo complaciente, con todas y todos aquellos que la distinguen de aquella justicia, reducida, maquillada y mentirosa que no es más que su propia ausencia.

Hoy en Colombia, una escala más de esta extensa red de territorios que poblamos, la vida como la movilización continua. Y a tu alrededor, qué pasa?

Grecia, el triomf del Caos (χάος)

Un turista
Barna City, febrer de 2011

"Es parla d'una possible batalla entre anarquistes!", aquesta va ser la primera frase que vaig sentir només arribar a Atenes, el dia abans de la setena vaga general de 2010 contra les mesures d'austeritat imposades en el primer país europeu segrestat per l'FMI des del començament de l'última gran «crisis» econòmica del capitalisme occidental. Naturalment, el mateix dia de la vaga vaig poder constatar que els temors de la companya que m'acompanyaria i em «guiaria» durant la jornada de vaga no tenien sentit: al carrer les lluites intestines del moviment potser no s'obliden però s'aparten.

Des del 5 de maig, quan van morir tres funcionaris del Marfin Egnatia Bank, s'han succeït els comunicats amb subtils condemnes als fets que van produir les primeres víctimes d'un enfrontament social gairebé quotidià des de la insurrecció de 2008. Al mateix temps que apareixien nous grups armats (Conspiració de les Cèl·lules de Foc, Secta de Revolucionaris) i la reentrada en escena de vells coneguts (Lluita Revolucionària), els fets del 5 de maig han marcat un punt de ruptura entre diversos col·lectius, entre aquells que veuen una possibilitat «revolucionària» en aquests moments de crisis, defenent la complicitat amb els treballadors que radicalitzen les protestes el carrer (antiautoritaris «socials»); i els que saben que aquests treballadors només lluiten per recuperar les condicions d'esclavitud amb les quals se sentien abans beneficiats (nihilistes, «antisocials»), defensant una presencia al carrer amb la mateixa agressivitat si hi ha cent o cent mil persones. Encara que aquestes «etiquetes» es fessin cada cop més visibles (recentment en una manifestació anarquista s'han vist algunes banderes negres amb una «N»—de nihilista— pintada), en general el carrer aquestes diferències no són tan marcades, però darrere de l'escenari més «espectacular», a les assemblees, als cafès, en les converses més prosaiques, es nota que la tensió va en augment, que les divisions es fan cada cop més profundes i que arribaran a punts de no retorn. Aquestes últimes impressions les he sentit de manera més intensa a Tessalònica.

Vaig poder passar més temps en aquesta ciutat i només arribar vaig veure com el suport a un grup d'arrestats pel desallotjament d'un espai okupat —Nadir— deixava patent la divisió entre els anarquistes de la ciutat, uns amb «projecte polític» i els altres simplement «hooligans» que reiteradament perjudiquen «el moviment».

Aquestes divisions no són noves al milieu, ni exclusives de la realitat grega, però em sembla important destacar-les perquè molts les veuen com una degradació de la lluita, jo personalment les veig com el moment ideal per definir «papers», perquè se sàpiga a qui li importen menys les lluites d'emancipació individual que la «imatge» i el creixement del «moviment», per descobrir les cares als què mai abdicaran dels «projectes de partit». Ara per ara, a Grècia, aquests anarcobolcheviques es mantenen «sotmesos» a les pràctiques dels agents del caos —com a mínim el carrer—, a les pràctiques d'aquells i d'aquelles que saben que sempre seran minoria, que sempre seran criminals, que mai podran fer cap concessió als defensors de l'ordre, perquè si la fan, estaran morts.

Sobre las revueltas en el norte de África

Anarco-yihadista
Manresa, març de 2011

La principal obsesión de las democracias occidentales es separar las revueltas del Norte de África de las tensiones sociales acaecidas en el resto del mundo. Jugando a la baza de la terminología, los grandes medios de comunicación trazan diferencias recordando continuamente que estas revueltas se ciñen meramente al mundo árabe. Que no se nos ocurriera a los desposeídos y explotados de un primer mundo en caída abierta, identificarnos con el efecto dominó de los levantamientos y sublevarnos con todas nuestras fuerzas.

Cómo si no hubiera la posibilidad de trazar paralelismos entre el fuego que quemó el 60% de las comisarias egipcias y las llamas que prendieron los coches de Salt. Cómo si la plaza Tahrir del Cairo no tuviera relación alguna con la Syntagma de Atenas.

Los mismos que ahora han abogado abiertamente por el derrocamiento de los Mubarak y Ben Ali, son los mismos que durante años mantuvieron la boca cerrada ante los atropellos de estas dictaduras. Los que narran con sonrisas la existencia de un atentado cerca de la casa de Gadaffi son los que no dudan en condenar la violencia de los disturbios del 29-S en Barcelona.

Simplificando el descontento social en una lucha por una transición hacia la democracia, gozan de las victorias de una población como si todo el mundo estuviera luchando por lo mismo. Olvidan expresamente las imágenes de manifestantes quemando banderas de gobiernos occidentales, ocultando deliberadamente el odio contra el neo-colonialismo que trasluce en cada una de las revueltas.

En múltiples manifestaciones se muestran abiertamente barras de pan cómo expresión simbólica del hambre. Un hambre acentuada por una nueva crisis del capitalismo. Y el hambre, por mucho que se diga, mata igual bajo cualquiera de las hipócritas democracias que bajo la más sutil de las dictaduras.

La reciente visita relámpago de Zapatero a la ciudad de Túnez, forma parte de la intención de afianzarse el "maillot" amarillo en la cursa para ver cuál de los estados va a conseguir unas mejores relaciones con el nuevo gobierno. Poniendo la transición española como ejemplo a seguir, vaticina amargamente que a pesar de todo, en el norte de África, todo cambia para que todo siga igual.

Revoltes, revoltes...i revoltes

gesAmí Revoltat

Manresa, febrer de 2011

Tunísia, Egipte, Iemen, Líbia, Bahrein... Sembla que allò que va començar de manera sobtada al nord d'Àfrica, ha agafat tal inèrcia que ara ja no té fre arreu del món àrab. Moltes preguntes et vénen al cap al veure com estan anant les coses, i com no, algun pensament conspirador ens ha vingut a la ment a més d'un. La veritat és que el tema no és de fàcil tractar perquè ens falta informació no segada pels mitjans de desinformació de masses, contactes reals amb gent afí als nostres pensaments antiautoritaris, més coneixements de la zona i també, crec que sempre hem estat més properes a altres llocs geogràficament més llunyans que no pas els països àrabs. Lluny de voler aprofundir teòricament en els trets característics de les revoltes o hipotetitzar sobre el futur de les mateixes, penso que és el moment oportú per conèixer una mica més les nostres veïnes i els seus problemes; com els han patit i com els estant gestionant ara mateix. A la vegada que aplaudim la valentia de les persones que llençaven pedres i desafiaven a la sempre guardiana del poder i repressora policia, que portin la bandera que portin estaran del costat del poder.

Una primera observació que em sembla interessant és on s'han produït i el fet del com s'ha tractat, o més ben dit com no s'ha tractat el factor turisme en els països en revolta. De sobte la gent s'adona que els llocs on trien per passar uns dies de "relax" esclaten, i resulta que són dictadures!!! Dunes a Tunísia sense els tours, el Nil i les piràmides d'Egipte buides, així com les seves preuades platges pels submarinistes d'arreu del món desertes. Per la ciutat nabatea de Petra no corre tanta gent com mesos enrere, i la Formula1 no podrà donar inici de temporada a Bahreim. Està bé, la immensa majoria de turistes ni saben ni els interessa la realitat dels llocs on visiten. Van i gaudeixen, exploten i ignoren a la gent local i poc els importa si els seus diners estan finançant dictadures on la tortura i la repressió són el dia a dia. En realitat, poques de les divises generades pel turisme de massa o el que generen els esports d'elit es queda en les mans de les persones que ho necessiten, que són les que ara estan al carrer lluitant pels seus drets. Qui guanya amb els interessos turístics són les grans empreses que normalment són del nord i els seus gestors locals de la classe dominant que són els que sustenten el poder i mantenen l'status quo de la regió en concret.

Salvades les pobres turistes atrapades en els aeroports, era més que lícit el pensar qui hi podria haver darrera de tot aquest moviment. Podrien els omnipresents poders imperialistes estar darrera de les massives manifestacions d'arreu? Si bé al inici m'ho vaig plantejar, després vaig fer el pensament a l'inversa. L'hi interessa a Europa o EEUU perdre els seus aliats històrics i actuals col·laboradors? Crec que no. A algú l'hi interessa desestabilitzar un país tan estratègic com Egipte ara mateix? Segurament al comerç internacional no. Vol Berlusconi trencar els seus importants negocis amb Ghadaffi? Impossible. Doncs qui pot estar darrera?
Personatges com Mubarak, Ben Alí, Abdalá II... que porten al poder des de fa una infinitat d'anys, que fan viure els seus països en permanent estat d'alerta per a la població local en benefici dels interessos dels espoliadors, són els que en les metròpolis del nord anomenaven els mals menors o encara pitjor "és un fill de puta, però és el nostre fill de puta" que va dir Roosvelt. Han fet la feina bruta durant molt temps i no hi havien indicis de canvis en els règims. Jo no crec que ningú a Tel Aviv, Washington, París, Madrid... estiguin avui més tranquils amb el que està passant. El que sí que han hagut de fer és fer-se els hipòcrites fingint no saber el què passava allà realment i a qui enviaven els diners i les armes. I no tan sols això, sinó que han intentat minimitzar l'esquitxada de porqueria promovent una "transició pacífica" i intentant que la sortida dels seus dèspotes afectin el menys possible als interessos estratègics i de recursos que controlen. Disminuint els canvis i fent que siguin el menys dolorosos possibles per als seus beneficis. Per tot això, no crec que les revoltes

hagin estat controlades en un primer moment des del nord.

Un altre error, molt normal tenint en compte la nostra manera de veure el món, tan etnocentrista, ha estat pensar que això hagi sortit perquè sí. Probablement és per la desconeixença del territori i la realitat, però no podem deslligar l'espontaneïtat i la determinació de les accions i les protestes amb altres factors que han fet que la ràbia continguda en els sectors més desprotegits durant molt temps donin els mateixos resultats a Egipte o a Bolívia, i és que aquesta és la resposta que la població oprimida dóna quan arriba al seu límit; la ràbia es converteix en acció.

"La gent ha sortit al carrer a la conquesta del més bàsic, el pa"

A la majoria dels països que hem parlat, el PIB creixia mentre la població s'empobria i l'atur s'incrementava. En tots els països de la zona àrab, la població menor de 25 anys supera el 45% del total (en alguns casos ronda quasi el 60%). Afegim que la majoria tenen un nivell educatiu i de preparació alt, però no divisen perspectives de futur. Veuen com els seus recursos naturals són explotats des de l'estranger, com els dictadors i els seus familiars es perpetuen al poder i engreixen comptes i propietats fora del país. I el més important, en els últims temps han vist incrementar el preu dels productes bàsics, i sobretot dels aliments, una barbaritat. Si tot això ho mescles una miqueta i ho deixes al sol, no trigarà gaire en explotar. I crec que això és el que està succeint ara mateix; la gent ha sortit al carrer a la conquesta del més bàsic, el pa.

M'ha ajudat a entendre coses una entrevista feta a un anarquista sirià (es pot trobar a anarkismo.net) que de primera mà explicava com s'organitzava i es comunicava la gent, com les notícies saltaven països, com la gent li perdia la por a l'autoritat i a la força armada. Com s'ha autoorganitzat i ha donat respostes tan col·lectiva com individualment, i una de les coses que em semblen més importants fins al moment, és que si bé hi han hagut esforços per totes les bandes possibles, la majoria de les protestes no portaven signes, ni religiosos ni de partits, o sigles establertes. Ni els germans musulmans a Egipte ni el partit comunista a Tunísia van poder coaptar les masses enfadades i en revolta. Si bé es van posar al costat de les protestes en un inici, en cap moment van ser ni els portaveus, ni els instigadors. Al mateix temps, a mesura que els consells locals prenien força i la gent s'organitzava per barris, es dissipava cada vegada més les possibilitats de controlar la situació.
Si bé aquests fets són molt importants en el moment i el lloc on estan succeint i és important comprendre l'explosió de ràbia, crec que ningú es pot aventurar a pronosticar la victòria de cap revolució social que canviï el món actual, però tampoc podem menysprear el què passa i a on passa. Podem valorar positivament com la gent més explotada del Mediterrani ha dit prou i des dels barris i els centres de treball han sortit als carrers per començar a caminar. Probablement el camí acabi en processos democràtics on governs de concertació i amplis obtinguin el poder, es donin capes de pintura al sistema i s'ajustin una mica als estàndards occidentals, però de ben segur que per a molta gent aquests dies de carrer, ràbia, amistat, duresa, alegria, etc. han estat una pràctica de llibertat i lluita difícil d'acontentar amb una papereta dipositada en una urna cada 4 anys i una feina explotadora en alguna fàbrica que deslocalitzin al nord.
Perquè això sí, totes nosaltres i les nostres lluites estan més entrelligades arreu del món del que ens pensem. D'on ve el gas que escalfa les nostres cases a l'hivern? Argèlia. Per on passen els béns de consum que vénen de Xina? Pel canal de Suez a Egipte. El petroli que fa funcionar els nostres cotxes té el mateix preu ara que fa un any? No. Si el preu de la benzina continua augmentant, més d'hora que tard pujaran també els preus dels nostres béns primaris.

"Si el preu de la benzina continua augmentant, més d'hora que tard pujaran també els preus dels nostres béns primaris"

L'atur continua pujant, la ràbia va en augment a les nostres ciutats.... tardarem 40 anys en reaccionar o haurem de sortir al carrer abans que sigui massa tard per dir prou a aquest sistema destructiu, irracional i antinatural?
Que cadascú als seus llocs busqui els mètodes, les eines i la gent, però que hem de fer canviar això és més que obvi, és normal!

69-78 Prescrit

Memòria històrica o artística presa de pèl

Pep i tu

Berga, març de 2011

El passat dimecres 23 de febrer a les 19.15 h a la Filmoteca de Catalunya a Barcelona va ser estrenada la pel·lícula *69-78 Prescrit,* amb la presència de tres dels quatre directors (Ruben Margalló pel que fa al fragment dedicat a l'Agustín), l'assessor històric Manel Risques i representants del Memorial Democràtic, de la Universitat Pompeu Fabra i de la Filmoteca.

Hi vam assistir també la Maria Rueda, el company Juan Pedro i tres amics més. Per telèfon el Juan Pedro em va avisar que s'havien lluit en fer els vint minuts dedicats a l'Agustín. Quan va acabar el capítol que li dedíquen vaig entendre perfectament el malestar del company i amic. Efectivament, si no sabies qui era l'Agustín abans de començar la pel·lícula, en acabar seguies sense saber-ho. La vida i la mort de l'Agustín és el de menys, l'únic que conta pels autors és «lluir-se» amb la càmara, cosa força discutible i en la qual no entraré. Per sort, ni que fos per uns efímers minuts, el Juan Pedro va fer justícia i va deixar clares unes cuantes coses, en aixecar-se, anar davant del cinema i llegir i aclarir tot un seguit de coses.

No es critica que no siguin exhaustius en la reconstrucció històrica, es critica que simplement no expliquen res, res de res, perquè no els interessa i això no és el que van dir als seus «informadors» en començar a grabar-los. Això, senyors directors és no ser honestos, és treballar contra el suposat «objecte d'estudi» a consciència. L'ètica no ha d'estar renyida amb les ciències social ni tampoc amb l'art. No se'ls demanava un discurs revolucionàri, simplement que expliquessin alguna cosa de l'Agustín, ja que això és el que vau manifestar que volieu fer.

A continuació reproduim el text que va llegir el Juan Pedro davant de tot l'auditori de la Filmoteca un cop acabada la projecció:

«Como persona que ha tratado de rememorar y dar a conocer la vida de Agustín Rueda, sus luchas y sus ideas, junto a la hermana, Tirado y otros compañeros. Visto el vídeo que habéis realizado uno se queda con cara mezcla de incredulidad e indignación. Es como querer hablar de Agustín sin enseñarnos quien era, es decir sin hablar de él. Con las ganas que teníamos que estos veinte minutos bien aprovechados le dieran a conocer a todo el que visionara el vídeo quien era y que le paso a Agustín.

Por desgracia se ha perdido el tiempo y nadie que no tenga un conocimiento previo de Agustín puede, a través del vídeo, conocerlo.

Sabemos que en veinte minutos es muy difícil plasmar la vida de una persona, y más la de Agustín, debido a su activismo y las muchas luchas desarrolladas en lo que fue su corta vida de 25 años. Sus torturadores y asesinos así como los que le dejaron morir tirado en una celda sin auxilio entre sus propios vómitos y excrementos, no permitieron que diera para más. Marzo de 1978, presidente del Gobierno Suárez, ministro del interior Martín Villa, dos grandes «demócratas» y hombres de estado.

Nuestra decepción viene dada porque el despliegue de medios y todas las filmaciones que realizasteis tanto en Sallent como en la Colonia daban a entender un trabajo serio. Por nuestra parte se os pasó todo el material, toda la información, y os dijimos dónde podíais seguir tirando del hilo y conseguir más testimonios, más información. Sólo puedo pensar en la mala fe y la manipulación, la ignorancia no cabe.

No se puede hablar de la vida de Agustín Rueda sin hablar de la colonia minera en donde nace, en una barraca en el seno de una familia pobre, hijo de minero y trabajadora del textil, emigrantes granadinos. De esa conciencia forjada desde niño que descolocaba a compañeros y maestro y que le costó algún disgusto, pues el maestro le llamaba la atención al padre, tras leer una redacción hecha por Agustín al no pintar un barrio lleno de florituras, sino todo lo contrario. Un barrio donde los hombres se emborrachaban, se jugaban la semanada a las cartas, pegaban a sus mujeres, etc.

Como digo no se puede hablar de Agustín sin mencionar todas las luchas del barrio, por conseguir equipamiento, por montar el equipo de fútbol otras instalaciones deportivas. Su idea del fútbol totalmente opuesta al fútbol negocio, adormecedor de mentes.

El Club Juvenil que montan después de ocupar la antigua iglesia y desde donde partieron cantidad de iniciativas, charlas, conciertos, cosa impensable en la época. Allí se hicieron las reuniones de apoyo a la huelga de los mineros del año 1972 y de aquí partió la idea de Agustín de que las mujeres de los mineros se encerraran en la iglesia de Sallent.

El mismo año en que ingresa por primera vez en la cárcel, con 18 años, tras los cortes de carretera y enfrentamientos con los antidisturbios por la lucha que uniera las dos partes del barrio separadas por la carretera de Manresa-Berga y que ya se había cobrado seis víctimas mortales. Su salida e la modelo más radicalizado y más formado, su hambre de lectura y estudio de filósofos y pensadores. Era capaz de debatir con cualquiera. La creación de la asociación de vecinos, primer en la comarca. El marcaje al que le tenían sometido las autoridades, guardia civil y empresarios de la comarca. El periodo militar: dieciocho meses sin un permiso, al ser considerado punto rojo. Su salida a Francia, trabaja como jornalero, juega a futbol en un equipo francés i es conocido como Denis o Tio. Su ingreso en los grupos autónomos, herederos de los MIL y los GARI. Su caída junto con Fernando Simón en Coll de Bañuls, paso fronterizo, les esperaba un importante despliegue de guardias civiles, gracias al chivatazo de Eduardo Soler, personaje que aparece posteriormente en otras tramas policiales. Prisión de Gerona e ingreso inmediato en la COPEL (Coordinadota de Presos en Lucha), huelgas de hambre y demás acciones solicitando amnistía.

Hay que explicar porqué ardían las cárceles, cómo estaba el universo carcelario español en aquellos años y las luchas que mantenían los presos, y como no, la contundencia con que fueron reprimidas así como la entrada de heroína a capazos en las mismas. Y a quiénes llegaron indultos y a quien no. Pues la amnistía tan reclamada nunca llegó. Los compañeros torturados junto a Agustín en Carabanchel siguieron sufriendo torturas por los penales a los que fueron trasladados, para que retirasen las denuncias contra sus carceleros. Uno de ellos, Felipe Romero Tejedor, apareció apuñalado en oscuras circunstancias, sin conocerse el autor del apuñalamiento hasta la fecha.

Diez años después del asesinato de Agustín la causa 21/78 del juzgado de instrucción numero 2 de la Audiencia Nacional procesa al director e la prisión, al subdirector, al jefe de servicios, a nueve carceleros y a dos médicos. De ese juicio farsa también hay que hablar si estamos hablando de Agustín Rueda.

Se que pido mucho, que veinte minutos no dan para tanto, pero como mínimo algo más de rigor histórico y menos frivolidades. Ruben Margalló y el resto del equipo, Universidad Pompeu Fabra, Memorial Democràtic: no todo vale, hay cosa que no son dignas de ser presentadas.»

Imatge: Mural d'homenatge a Agustín Rueda a Sallent.

Manolo Sabaté

Los franquistas se vengaron con Manolo Sabaté, lo que no pudieron hacer con sus dos hermanos

Joan Busquets
Normandia, febrero de 2011

A Manolo el más joven de los hermanos Sabaté lo conocí en el último viaje que hice en agosto de 1949, aquel viaje fue nefasto para todos los componentes de aquella expedición. Ramón Capdevila, Manolo Sabaté y Helios Ziglioli, tenían por misión conducir al grupo de los Primos y a mí hasta Terrasa, lugar donde el referido grupo y yo teníamos que bajar por separado a Barcelona.

Ramón, Manolo y Helios, su misión había terminado, y debían volver a Francia. El retorno fue un total desastre. Helios lo detuvieron en un pueblo donde fue a comprar alimentos. El tendero alertó a la guardia civil y horas después le aplicaban la famosa Ley de Fugas. Al día siguiente Ramón fue herido de gravedad en un encuentro con la guardia civil, el cual pudo escapar de aquella encerrona.

Por último Manolo Sabaté, totalmente descarriado en aquella zona fue detenido y encarcelado en el cuartel de la guardia civil de Moiá.

Varios días más tarde de su detención los enlaces de Marcelino Massana observaron que la guardia civil rondaba con Manolo, desde hacía varios días, por los contornos de Berga. Marcelino Massana advirtió de ello a Joan Vilella, masover de la masía, aconsejándole era peligroso quedarse allí, no hizo caso y las consecuencias fueron fatales para él y otros que cayeron a continuación. Ignoro lo que pudo declarar Manolo, aunque conozco los procedimientos que empleaba la guardia civil para hacer hablar a sus victimas.

El historiador Antonio Téllez, compañero experimentado en la lucha por haber estado él mismo en el maqui en Francia contra el invasor nazi alemán, dice, cuando un resistente era detenido tenía que aguantar por lo menos 48 horas antes de revelar nada. Era un plazo necesario para prevenir a los demás, y evitar otras caídas.

Manolo resistió bastante más de 48 horas, soportando los implacables interrogatorios de sus inquisidores, y aún así se le reprocha, injustamente, haber denunciado la base de Santa Eugínia (del termino municipal de Cercs), que originó la detención del masover de la masía, Joan Vilella.

En torno a este asunto a Manolo se le ha juzgado con excesiva dureza y mala fe, por ejemplo: Pilar Eyre, en su libro Quico Sabaté hay un capitulo que la autora dedica a Manolo Sabaté bastante severo; lo condena como lo hizo antes el franquismo que lo fusiló a pesar que no habían cargos suficientemente graves.

Pilar Eyre afirma que leyó las declaraciones que constan en el expediente que se encuentra en los archivos guardados por la Guardia Civil de Moiá, y da por bueno lo que está escrito, ya que —según ella— Manolo confesó lo que sabía sin sufrir ninguna violencia. Conclusión que no comparto en absoluto.

Los expedientes guardados en los archivos no reflejan siempre la verdad, ni mucho menos, pues se han comprobado irregularidades de procedimiento flagrantes. Motivo por el cual hay que tener cuidado de no dejarse influenciar por este tipo de documentos que tergiversan la verdad de forma intencionada.

Pilar Eyre presenta a los asesinos de ayer como víctimas, y a las víctimas las transforma en asesinos. La autora evoca los policías muertos por los guerrilleros, y consternada añade: «morían sin saber por qué». Ya que tanta pena manifiesta por ellos, le señalo que los referidos policías eran la fuerza que sostenía el régimen. Compuesta por alférez provisionales y falangistas (ex combatientes de la guerra civil). Todos ellos tenían una gran experiencia en el manejo de las armas. Si contabilizamos las bajas de los dos bandos, las sufridas por los guerrilleros son inmensamente superiores.

Recuerdo en una de las charlas que hubo en la local de Berga, un joven hizo una remarca con respecto a Manolo Sabaté, atribuyéndole la ilusoria acusación, y que fue desmentida por otros jóvenes que estaban en la sala, cosa que me congratuló. Es de esperar que en el futuro la memoria de Manolo sea respetada y no tirada en el lodo, como han intentado algún mal intencionado con sus escritos.

Manolo no tuvo mucha suerte, estando condenado a muerte fue castigado por un intento de evasión por destruir la taza del retrete de su celda de condenado a muerte. Por ello fue castigado por la Junta del Establecimiento, el director Fernando Arnau García y el cura padre Laoz, no titubearon castigarle, asignando: a no salir una hora de patio con los demás condenados a muerte, no fumar ni comunicar con la familia.

El director de la Modelo fue inflexible, mantuvo el castigo hasta el final. El día antes de ser fusilado le correspondía comunicar, no accedieron darle la comunicación, y no pudo despedirse de su madre, que esperaba al exterior de la prisión. El director Fernando Arnau, era un personaje ambicioso y falto de humanidad, este proceder inicuo le valió subir de grado, ascendió a Inspector Regional, más tarde a director General de Prisiones que era el escalón más alto que podía llegar un funcionario.

Se vengaron con Manolo. Lo que no pudieron hacer con sus dos hermanos mayores. Pero no por esto el Manolet, como le llamaba su madre, no perdió la moral y supo mantenerse digno hasta el último instante de su vida.

La importància de la història

Pep i tu
Berga, març de 2011

Mentre els lleons no tinguin els seus propis historiadors, les histories de caceres seguiran glorificant al caçador.

La història és una ciència social que ens aproxima al passat de les societats humanes en l'àmbit d'allò polític, econòmic, social, cultural, institucional, científic, de salut, etc. Molt bé, tema resolt. Fí de l'article. En realitat no és tan simple. La història com la resta de coses està afectada per les llei de la relativitat i per tant alhora de llegir, escoltar, creure o fer qualsevol relat històric ens cal tenir clars els punts de referència: des d'on es fa la història (des de quin punt de partida o des de quina perspectiva), qui fa la història i perquè (motivacions, ideologia, a sou de qui, etc.) i a partir de quines fonts. Sinó coneixem de manera clara aquesta informació no podem abordar amb cap garantia crítica un relat històric. I per tant, el que fem no pertany a les ciències socials sinó a la fe, al món de les creences.

Quines són les motivacions habituals alhora de fer història? A la pràctica la història s'utilitza per legitimar el present. És a dir, és una arma política per justificar les decisions i accions del present i del futur immediat, tot creant un suposat passat. És per tant una ciència social que com a mínim a les societats occidentals —cada cop més hegemòniques a causa de la globalització— és captiva de la política. Entenent aquí política com política partidista i per tant com a poder i com a voluntat de poder.

Per tant, qui voldria fer història dels sense poder i dels antipoder? Més enllà de ser utilitzats per legitimar la necessitat de poder o la necessitat de determinades polítiques repressives dificilment hi haurà algú que faci una història de les iniciatives humanes llibertàries. Tot i que sigui immoral i per tant contrari als principis que haurien de regir les ciències socials, la història habitualment utilitza parcialment les fonts per fer possible les seves finalitats, sense respectar els objectes d'estudi.

Jo considero, que la història més d'acord amb les ciències socials, més ètica i que fa el plànol del passat més aproximat a la sempre confusa realitat és la denigrada història militant. És a dir allò que des de l'antropologia (més enllà de les places com a professors a les universitats, res raonable justifica la parcel•lació de les ciències en diferents disciplines) és diu discurs èmic. Els discursos èmics, que són aquells que els protagonistes fan sobre ells mateixos i el seu món, amb les seves paraules i els seus significats. Els discursos fets des de la "imparcialitat", l'"objectivitat" o la "ciència" —mal entesa és clar— solen ser com a mínim tant partidistes com els èmics però ocultant les seves servituds. Tot plegat per reivindicar les memòries dels militants, no només perquè m'agradin sinó perquè són les històries que estan més d'acord amb la ciència i amb el passat. Si no fem nosaltres mateixes la nostra pròpia història estem perdudes. Salut i anarquia!

Eines per a la subsistència alimentària

Arriba la primavera, i amb ella l'època més activa als horts. És l'època de sembrar moltes plantes: és a aquest tema que dediquem el present Autogestiona't contra el poder. Doncs què millor que començar a preparar la pròpia subsistència per estar preparades per les èpoques que vindran....

Plàntules amb arrel protegida a punt de trasplantar

Gramínia

Manresa, març de 2011

Pots tenir una torreta al balcó, un trosset okupat de terra entre murs de formigó a la ciutat, o bé tens sort de disposar d'un trosset més gros i lliure de terra. Sigui quina sigui la teva situació pots adaptar les qüestions que seguidament plantegem de com, quan i què sembrar. Anirem desglossant els diferents aspectes en forma de pregunta-resposta.

Què planto?

Millor que siguin plantes adequades a l'hàbitat on et trobes en quant a temperatura ambient, pluviometria, humitat, qualitat de la terra, alçada etc. El més adequat seria aconseguir llavors autòctones i després anar reproduint llavor tu mateixa d'aquella planta mare. Pots demanar a la gent que ja fa temps que cultiva horts per la teva zona, o bé pots adreçar-te a:
- esporus@associaciolera.org
- lesrefardescomandes@gmail.com,

dues associacions del Bages que es dediquen a la reproducció de llavors ecològiques i autòctones.

Quan sembrar?

Cada planta té la seva època, i aquesta pot variar depenent de l'indret on et trobis, no és el mateix un hort al Baix Llobregat al costat del mar, que a l'alt Berguedà, a altituds més fredes. El millor és que preguntis a les pageses de la zona. De totes maneres reproduïm un calendari bastant ampli, però gens exhaustiu, per donar-vos una primera idea.

On sembrar?

Hi ha plantes que és més aconsellable plantar-les directament a la terra, al tros on desenvoluparan tot el seu creixement. Els tubercles per exemple no suporten el trasplant (patates, pastanaga, remolatxes, ravenets, naps, xirivies, cebes, alls) és aconsellable sembrar-los al lloc definitiu. D'altres, sense ser tubercles, com ara els espinacs i les faves, tampoc suporten els canvis de lloc.

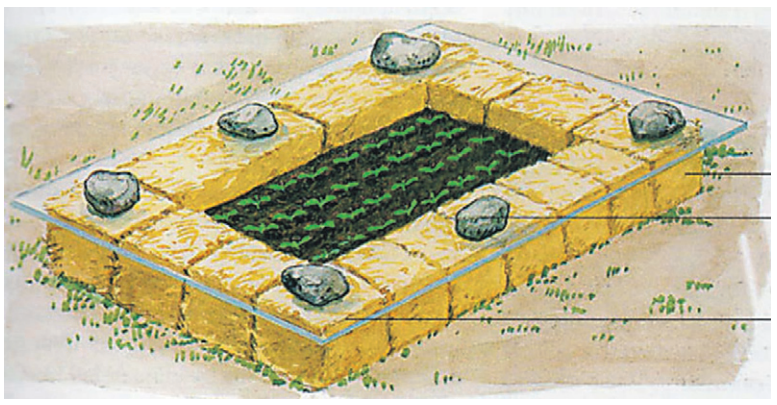

Sembrador exterior, es poden reaprofitar les bales de palla incorporant-les a l'hort

El tomàquet, pebrot, albergínia, carbassa, carbassó, és aconsellable sembrar-les en un planter protegit i mimat, per després trasplantar-les a la terra.

El planter ha d'estar en un lloc assolellat, protegit de la intempèrie, tapat amb una coberta transparent (sigui vidre o plàstic).

Quins tipus de planter és millor utilitzar?

Depèn d'on et trobis i quin siguin els teus recursos.
Aquí et plantejarem vàries opcions i tu tries la que més t'escaigui.

Per després fer el trasplant amb arrel protegida:
Pots fer servir oueres, on a cada obertura on hi posaries un ou hi fas un foradet i hi poses terra i dues o tres llavors (depèn del poder germinatiu de les llavors que hagis aconseguit), l'idea és que surti una planta de cada obertura. Amb la mateixa lògica pots fer servir envasos de iogurt, o els envasos ja dissenyats per sembrar, els pots trobar de pvc, porexpan o bé turba (que és biodegradable i el pots incorporar a la terra a l'hora del trasplant.
Aquests recipients els hauràs de protegir del fred i la intempèrie. Dins un habitacle al costat d'una finestra orientada a sud és ideal.

Per després fer trasplant en arrel nua:
Aquí el ventall és molt més ampli i les dimensions també. Una senzilla caixa amb un vidre o plàstic transparent a sobre, un "tuperware" que se t'hagi trencat, etc. Pots fer-ho directament a terra creant amb elements exteriors l'efecte hivernacle. Per exemple: bales de palla que després incorporaràs a l'hort en forma d'acotxat per mantenir l'humitat. Per tenir un millor rendiment d'aquests diferents sembrers és ideal utilitzar material que a part de donar estructura et doni aïllament (com les bales de palla o el porexpan).

A quina profunditat?

Cada llavor té la seva profunditat ideal a la terra per germinar satisfactòriament, va estretament relacionat amb la seva grandària: com més gran la llavor a més profunditat s'ha de sembrar. Reproduïm una taula amb diferents profunditats de vàries llavors

Com procedir?

A l'hora de triar la terra és millor que no sigui massa argilosa ni tampoc massa arenosa i que tingui nutrients. Hi ha plantes més exigents que d'altres en quant a dosi de nutrients. Una bona aportació d'adob i també d'escalfor és a base d'aportar fems, és el que s'anomena planter de llit calent. A la base del planter hi posarem un gruix de fems, els de cavall són molt rics, a sobre un gruix de terra en bones condicions, ben drenada. Ho regues ben regat i quan hagi absorbit tota l'aigua hi poses les llavors i per sobre el gruix de terra que pertoqui segons la profunditat. Posteriorment s'ha de regar amb vaporitzador, per evitar "fortes corrents" que s'emportarien les llavors.

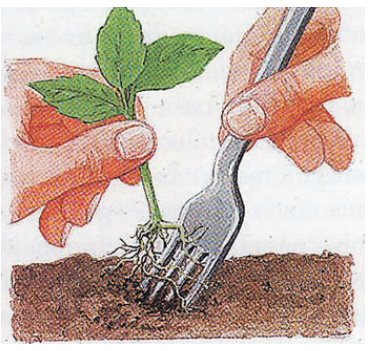

Segons el tipus de planter que fem servir haurem de fer el trasplant amb arrel nua

Afecta la lluna?

Encara que sembli una mica místic és important seguir el ritme de la lluna a l'hora de plantar les hortalisses, sinó prova de plantar un all en lluna creixent i veuràs que al cap de pocs dies l'escup la terra! Perquè no et passi planta'ls en dies de lluna decreixent i descendent, (quan l'activitat de les plantes es concentra a les parts baixes). Si vols aprofundir més de com influeix la lluna a l'hort i com aprofitar aquesta influència existeix el Calendari lunar, molt fàcil d'aconseguir.

Profunditat de sembra ideal

1 a 3 mm	4 a 10 mm	1 a 2 cm	2,5 a 4 cm	4 a 5 cm
Alfàbrega, Api, Julivert, Pastanaga	Xicòria, Albergínia, Ceba, Col, Nap, Enciam, Escarola, Pebrot, Tomàquet, Ravenet, Nap	Bleda, Carxofa, Espinac, Orenga, Remolatxa	Carbassó, Carbassa, Espàrrec, Pèsol, Meló, Mongeta, Llentia, Blat de moro, Síndria, Cogombre	Cigrons Faves

	Gener	Febrer	Març	Abril	Maig	Juny	Juliol	Agost	Setembre	Octubre	Novembre	Desembre
Sembrar	Porros, escaroles i enciams (en sembrer protegit) Alls	Porros, escaroles i enciams (en sembrer protegit) Alls	Meló, enciam, carabassa, tomàquet, alberginia, cogombre, pebrot i carbassó. (en sembrer protegit). Faves, naps, pèsols, raves, remolatxa, pastanaga i patates.	Mongeta, cards, naps, síndria, pastanaga i remolatxa.	Mongeta, blat de moro. Planter: Cols, coliflor, enciam, ascaroles i porros.	Mongeta, raves i pastanaga. Planter: Cols, coliflor, enciam, ascaroles i porros.	Bleda, naps, raves, remoltaxa i pastanaga.	Bleda, naps,raves, remoltaxa, borratges i pastanaga.	Calçot, enciam, ascaroles, pesol i porro.	Enciam, espinac, pèsol,rave, julivert, fava, all, llentia i porro.	Bleda, xicoria, espinacs, xirivia, fava, all i rave.	No és bona època per sembrar.
Transplantar	No és bona època.	Cebes, per a collir a l'estiu.	Cebes, maduixa, porro, coliflor, escalora i enciam.	Carbassa, carabassó, pebrot, tomàquet i albergínia.	Carbassa, carabassó, pebrot, tomàquet, síndria, meló i albergínia.	Ceba, col, coliflor, aciam, porros i api.	Cols, coliflors, enciam, api	Bròquil, coliflor de tardor, enciam, maduixa, carxofa	Enciam, escarola, porro	Ceba, col de primavera, enciams, escarola.	No és bona època per trasplantar	No és bona època per trasplantar

Com multiplicar?

De cara a guardar llavor pels anys següents escollirem les plantes i fruits més sans i que semblin que mantenen les característiques que més ens agraden de l'espècie en qüestió (molt malthusià, no?). Així assegurareu amb èxit les futures collites i la nostra alimentació!

Per més informació podeu consultar el llibre d'en Mariano Bueno *El huerto familiar Ecológico* de l'editorial Integral.

La reforma de les pensions en clau de gènere

L'espurna

Manresa, febrer de 2011

La recent reforma laboral i el nou acord que inclou la reforma de les pensions, anomenat "acord o pacte social", tenen greus conseqüències en l'estructura laboral de les dones, perpetuant la precarietat laboral i la desigualtat de gènere. La reforma laboral actua com a element potenciador de la temporalitat (la qual ja és predominant en les dones) i facilitant l'acomiadament, ampliant les formes contractuals precàries i reduint-ne la indemnització.
Pel que fa a la reforma de les pensions, aquestes mesures són explicades des del govern com una "garantia" pel futur, ja que segons els seus càlculs el Sistema de Pensions esdevindrà deficitari. Sindicats, però, han contrarestat aquests arguments recordant que des dels anys 90 els pronòstics han fallat. A més, aquests apunten que rere aquesta reforma, hi ha la pretensió d'estimular els plans de pensió privats, de les diverses entitats financeres, que podran substituir o complementar les pensions públiques.

Si anys enrere ja s'alertava de les dificultats que tenien les dones a accedir al sistema de pensions, degut al seu rol socialment atribuït al treball reproductiu, ara ho tindran més complicat. Persisteixen una sèrie de característiques que posen a les dones en desavantatge a l'hora d'accedir al sistema de pensions i al compliment del requeriment del sistema de capitalització individual. Algunes d'aquestes característiques són la menor participació de la dona en el mercat laboral, la no comptabilització econòmica del treball reproductiu, la segregació laboral en funció del gènere, la doble jornada laboral (reproductiva i productiva), la taxa més alta d'atur, llocs de treball més precaris, discriminació salarial, les conseqüències de la carga reproductiva en la salut o la retirada del mercat laboral més anticipada. La parcialitat i temporalitat ,fruit de la combinació obligada del treball productiu amb el reproductiu, fan que les cotitzacions de les dones siguin més irregulars i això repercuteix en el còmput de les pensions contributives. No millora gaire, però, la comptabilització del període de maternitat, ja que només es comptabilitzen 9 mesos per cada filla o fill. Per tant, si ja era complicat que les dones poguessin complir el càlcul dels 15 anys de cotització, amb la nova reforma de pensions aquest mínim s'eleva als 20 anys i per tenir el 100% de la pensió de jubilació la cotització s'eleva fins a 40 anys, deu més dels actuals. Aquestes condicions també afecten greument al col·lectiu migrant (dones i homes), el qual possiblement veurà inassolible el còmput de cotització proposat.

Per altra banda, com més temps de cotització es marqui en còmput de la pensió més baix serà el valor, ja que els primers llocs laborals ocupats, generalment, impliquen salaris més baixos. A més, amb l'ampliació del període per percebre el 100% de la pensió, dels 35 als 40 anys, es podrà reduir un 2% la pensió per cada any que no s'arribi als 40 anys de cotització, reduint una mitjana del 10% de les prestacions, segons dades extretes del document "El sistema de la Seguretat social i la seva reforma. Gener 2011" del sindicat CGT. Cal recordar que la discriminació salarial ja és un desavantatge estructural que tenen les dones i que actualment es situa en un 22% menys del salari. Aquesta dada també es reflecteix i s'agreuja a les pensions contributives per la suma de la parcialitat i intermitència de les cotitzacions. Segons les últimes dades disponibles de l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) corresponents al novembre de 2010, la pensió mitjana de jubilació de les dones a nivell estatal és de 619 euros aproximadament, mentre que la dels homes ascendeix fins a 1.042 euros. Cal recordar que les mitjanes no són generalistes, ja que el 72% de les dones no arriba a la mitjana de pensió.

Respecte a la resta de pensions, cal destacar els requeriments per a la pensió de viduïtat. La reforma de pensions proposa que a banda d'acreditar el vincle relacional (difícilment en les parelles de fet o altres relacions extra matrimonials) s'acrediti la relació de dependència econòmica de la vídua, cosa que fins ara no existia perquè la pensió de viduïtat és vitalícia i la persona passa a cobrar un tant per cent dels diners cotitzats de la seva parella difunta. Aquesta situació farà que moltes dones quedin excloses de la prestació, tot i tenir prestacions més baixes arrels de les seves cotitzacions marcades per la desigualtat de gènere.

Problemàtiques sentimentals de la monogàmia romàntica

Na pai

Berga, febrer de 2011

L'actual cultura monògama lligada a l'ideal d'amor romàntic promou alguns sentiments de caire negatiu que sovint s'entremesclen i es retroalimenten.
El primer de tots i més fonamental és "la gelosia". La gelosia és un sentiment de recel o ràbia, que experimentem instintivament des de ben petites, quan ens sentim desposseïdes per algú altre d'una persona que estimem o desitgem. En la nostra cultura monògama, sentim gelosia cada cop que percebem que algun intrús pot desposseir-nos de la nostra parella (o bé del nostre projecte de parella, quan ni tan sols hem tirat els trastos a algú que ens atrau!). En el cas que la teva parella conegui una persona amb qui comparteixi afecte i atracció sexual, haurà d'escollir entre aquesta persona o tu. No es contempla la possibilitat de mantenir amb-dues relacions al mateix temps. Per això ens sentim tan geloses si descobrim (o ens imaginem!) que la nostra parella té un amant. Aquest amant esdevé una potencial amenaça per a la continuïtat de la nostra relació de parella.
Seguint el model monògam romàntic ho apostem tot a una sola carta; dediquem la major part del nostre afecte, el nostre suport, la nostra afinitat, els nostres projectes de futur… a una sola persona: la nostra parella. És per això que si es trenca aquesta relació, degut a que un amant intrús ens roba la parella, s'esfondra tot el nostre projecte de vida. Aquesta noció incentiva el sentiment de gelosia fins a nivells insospitats, propiciant al mateix temps un altre sentiment, la "por"; por a perdre la parella i quedar-nos desemparades afectivament o econòmicament.
En tercer lloc, tenim "la baixa autoestima". Tal sentiment no té res d'estrany ja que l'amor romàntic es basa en un mite: la idea de que una sola persona pot satisfer totes les necessitats sexuals i afectives d'una altra persona per tota la vida. A partir d'aquí, és fàcil infravalorar-se, ja que ningú és perfecte per la seva parella, no existeixen les mitges taronges ni els prínceps blaus; ningú mai podrà ser prou bo per la seva parella. Mai podrem complir les expectatives que ens marca l'ideal romàntic. Sentim "frustració" quan no es compleixen les nombroses expectatives que ens marca l'ideal monògam i romàntic sobre les nostres relacions afectivo-sexuals.
Cada cop és més difícil que es compleixin ja que la lògica del capital ens fa cada cop més individualistes, consumistes i hedonistes. Cada cop tenim menys necessitat de mantenir una relació de parella per tal de sustentar-nos econòmicament. En aquest nou panorama, les relacions afectivo-sexuals esdevenen productes de consum d'usar i tirar. Busquem "rotllo" i quan el trobem, ens en desfem tan bon punt s'esvaeix l'estat passional d'enamorament (o després d'algun "polvet") i retornem al punt inicial a cercar una altra persona-producte per consumir.

Afortunadament, les gelosies, les inseguretats, la baixa autoestima i les frustracions no són sentiments insuperables. Som capaces de treballar sobre aquests sentiments per tal d'erradicar-los. Som capaces de construir un nou imaginari col·lectiu en què l'amor i el sexe no són productes exclusius ni excloents, sinó que és possible i saludable compartir-los, arrasant definitivament la possessivitat tan arrelada en les nostres relacions més íntimes. Així totes hi sortim guanyant, ja que en general totes ens sentim millor compartint que no pas sentint-nos geloses o amb por a que algú ens usurpi allò que considerem nostre.

Per altra banda, si no s'aborden resolutivament aquests sentiments, poden créixer i agreujar-se fins al punt de fer una relació insuportable. Aquí s'origina l'odi, altament propens a esdevenir violència i que pot esclatar en forma de maltractaments psicològics o físics, tan vers la parella com auto-infligida.

Capítol extret del text "Fonamentant les bases d'una lluita anticapitalista contra la monogàmia". web: http://difonlaidea.wordpress.com/antipatriarcal

La multinacional Inditex ataca de nou

Inditex, la multinacional gallega que engloba les conegudes i explotadores cadenes tèxtils: Zara, Bershka, Pull&Bear, Massimo Dutti, Oysho o Stradivarius, pacta amb la Generalitat una ampliació de la planta que ja té en funcionament a Tordera

Columna Clitoriana
Manresa, febrer de 2011

El passat dijous 17 de febrer va tenir lloc al Palau de la Generalitat una reunió entre directius de la multinacional Inditex, entre els quals el seu Conseller Delegat (i futur president del grup tèxtil a partir del juliol del 2011) Pablo Isla, i el President Artur Mas així com també el Conseller d'Empresa i Ocupació Francesc Xavier Mena. En aquesta trobada la multinacional va exposar la seva proposta d'ampliació de la planta logística que ja posseeix a Tordera (Maresme); creant una nau de 100.000 metres quadrats amb dues sitges de magatzem vertical automatitzat i una zona comercial de 15.000 metres quadrats repartits en dues plantes. Aquestes, entre altres modificacions urbanístiques, els suposaran una inversió de 190 milions d'euros entre els anys 2011 i 2015.

Davant d'aquesta proposta el partit Convergent s'ha mostrat òbviament encantat i ja ha anunciat que el primer pas serà la immediata modificació del Pla General de Tordera, en el qual es té previst modificar els terrenys per ordenar els solars destinats a la nova activitat industrial. De fet, el mateix dijous 17 de febrer l'Ajuntament de Tordera (governat també per CIU) ja tenia previst aprovar en el ple aquestes modificacions, que entre altres suposaran un impacte paisatgístic brutal a la riba de la Tordera. Però és clar que això ni als polítics ni als empresaris els importa gaire, i és que tal i com ja ha anunciat el portaveu de CIU, Francesc Homs, les qüestions de caràcter empresarial són en aquests moments de crisi, una prioritat en l'agenda de Mas.

Davant d'aquesta notícia la pregunta és clara: Com pot ser que amb l'actual crisi econòmica un grup tèxtil pugui arribar a fer una inversió com aquesta? És que a la multinacional gallega Inditex li ha sorgit una vena solidaria-altruista i vol ajudar a l'economia general o és que el grup d'Amancio Ortega (un dels deu homes més rics del món) ha vist una gran oportunitat per seguir enriquint-se sense fi?
La resposta a aquestes preguntes sembla força clara: Inditex ha vist una inversió més que rentable a Tordera que li permetrà seguir enriquint-se i continuar sent una de les poques empreses que les seves accions borsàries no han fet fallida en el mercat de valors, tot i l'actual crisi econòmica.

Hi ha uns quants elements que cal tenir en compte alhora d'analitzar el perquè d'aquesta decisió per part d'Inditex:

En la situació econòmica actual qualsevol partit polític els posarà la catifa vermella per tal que facin aquesta inversió, i més si el partit que governa és un dels qui més miren per l'estrat empresarial. Amb CIU al govern encara ho tenen més fàcil que amb altres, ja que aquests no tenen ni perquè fingir una certa preocupació per com pot afectar a nivell ambiental o social una reestructuració com la que es planteja la multinacional. Només cal veure com s'han afanyat des de l'Ajuntament de Tordera a modificar el Pla General per tal que l'ampliació sigui possible i es produeixi el més aviat millor. És clar que alhora de requalificar terrenys per la construcció de zones verdes, escoles o hospitals no s'afanyen tant i sempre hi ha problemes que allarguen aquests processos anys i anys.

"la Reforma Laboral els ha més que ajudat a veure clar que ja no fa tanta falta fer tantes inversions en països amb més desprotecció laboral"

En un segon lloc hem de tenir en compte que amb l'aprovació de la recent Reforma laboral, multinacionals com Inditex s'han fregat les mans veient com aquesta ha afavorit del tot els seus interessos empresarials: mà d'obra més barata, més facilitat per acomiadar, acomiadaments més barats, més beneficis econòmics amb rebaixes fiscals i ajustaments salarials pel fet de contractar dones (hem de tenir en compte que la majoria de treballadores del grup Inidtex són dones, un 81,1%), més "flexiblitat" per part de l'empresa de modificar horaris i torns de les treballadores sense previ avís,etc. És a dir, podem veure com la Reforma Laboral els ha més que ajudat a veure clar que ja no fa tanta falta fer tantes inversions en països amb més desprotecció laboral de les treballadores, que això ja ho tenen aquí.

El Conseller Delegat de Inditex, Pablo Isla, i el President Artur Mas

"la multinacional li interessa poder-se rentar la cara ja que ha estat denunciada en reiterades ocasions per nombrosos grups i ONG's"

D'altra banda cal tenir en compte que, en un moment com l'actual en el que cada mes assistim al tancament de X empresa i en conseqüència l'acomiadament de centenars de treballadores, si una multinacional com Inditex anuncia que farà una inversió d'aquest tipus, assegurant una previsió de crear fins a 700 nous llocs de treball es guanya la simpatia de moltíssima gent. És per tant una bona estratègia de rentat de cara. I és que a aquesta multinacional ja li interessa poder-se rentar una mica la cara ja que ha estat denunciada en reiterades ocasions per nombrosos grups i ONG's. Aquestes que veurem a continuació són algunes de les característiques que es poden extreure d'observacions de varis centres de producció d'aquest grup tèxtil (tenint en compte que les condicions varien segons l'Estat) :

- Explotació infantil
- Absència de mesures de protecció i seguretat laboral
- Hores de treball superiors als màxims legals
- Hores extraordinàries que superen el màxim permès (segons la legislació de cada estat) i obligades
- Absència del descans setmanal
- Irregular (o nul) sistema de revisió mèdica
- Problemes de salubritat en els centres de treball
- Subcontractació no autoritzada ni controlada
- Impagament de vacances
- Abús d'autoritat i coacció en cas de protestes
- Absència de formació dels i les treballadores
- Treballadores sense contractació i sense declarar a la Seguretat Social
- Acomiadament de treballadores embarassades

En nombrosos casos s'han afanyat a desvincular-se o tapar aquestes denúncies, tot i així de tan en tan alguna se'ls escapa i podem trobar en alguns mitjans notícies en les què s'evidencien les seves pràctiques d'explotació i coacció. A Catalunya per exemple trobem una notícia de fa uns pocs anys en les que es denunciava el desmantellament de dos tallers il·legals tèxtils que produïen pel grup Inditex (ZARA i Bershka) i que explotava fins a 21 persones d'origen xinès.
El taller funcionava les 24 hores, i el salari anava en funció de la peça feta: 0,17€/unitat .

Queda clar doncs que per intentar tapar tantes irregularitats, coaccions i explotació els interessa fer-se una bona publicitat, i quina millor que la creació de 700 nous llocs de treball en un context com l'actual!Una vegada més la multinacional Inditex, amb l'ajuda indiscutible del sector polític que més els mima, farà una jugada d'aquelles que recordaran durant anys rient i brindant a la nostra cara.

Ara bé, sempre serem unes quantes les qui els anirem recordant que no els volem ni aquí ni enlloc!

POESIA

Tall

Blanca Llum Vidal
30-12-2010

Tot l'entre cometes és extret del poema Un tall d'en JOSEP GRIFOLL

Tinc un tall que és més aviat com una llesca, que em remou des de la sang fins a la por i que fa riure i fa plorar i que ho fa junt —com una trena. És un tall de tallar pa i tallar la gana. Un forat que com que és llarg li diuen tall però com que és poc li diuen pell. Fou d'aquells que ve amb un crit i amb la glopada i és d'aquests que n'hi ha per temps però no per tant. És un tall que talla el somni, que ni un somni ni que som no fa tancar: la flor viu roja, una ombra cau, juguem a daus amb la juguera i la humitat té dents i mans i dits amb talls. Buscava els oms i amb ells un mantra i en les fulles hi ha que cou, que el rou és nou, que l'ou es mou. Tinc un tall que m'encongeix, que m'arrauleix, que finalment, més que el turment —la nafra amb ment—, m'estira un ull: «el tall sols és la llavor de la gota que neix/ creixent com un riu per sobre el meu cos/ [...] el color de la sang és el teu color de sang i prou/ cada tall és personal i intransferible/ [...] no és estrany trobar-se cicatrius infectes/ perfil de lladrucs dents esmolades espines [...]». És un tall que em mira molt, que m'obre la boca vermella que riu i que ara li dic que tu escrius sobre pàgines que escriuen dins ampolles al mar i que és per tu que ara ens curem, perquè «d'un cap de tremolor indisciplinada/ que [t'era] inconeguda o remota o el diable mateix/ [...]» vas ficar-te dins el tall i no en vas treure conclusions.

AGENDA

CSO La Tremenda
C/ Sant Salavdor 24-26 - Manresa

Dissabte 12 de març
18:00h. Xerrada: Experiència de la Cooperativa Mujeres Pa'Lante
A càrrec de dues membres de la Cooperativa de Dones Solidàries Pa'Lante.

Dissabte 26 de març - Aniversari 6 anys
18:00h. Presentació del llibre "Eltraç de les invisibles" + berenar
El col·lectiu Columna Clitoriana presenta el llibre autoeditat que aporta reflexions entorn l'estructura laboral en perspectiva de gènere.

23:00h. Concert de Luna Roja
El grup de hardcore, format per dones, presentarà el seu nou disc.

00:30h. Karoke i Pd's

ZTA Banzai
C/La Mel, 22 - Manresa

Dissabte 30 d'abril
22:00h. 3er. Cabaret Banzai.

Ateneu Columna Terra i Llibertat
C. Balç, 4, Berga

Dissabte 12 de març
18:00h. Xerrada sobre cooperativisme.
A càrrec de companyes de la Cooperativa Integral Catalana.

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
C. Balç, 4, Berga

Dissabte 2 d'abril
Durant tot el dia: Actes de reinauguració del Centre!
Poesia, actuacions musicals, presentació del llibre de poesies del company Gerard Vilardaga i a la nit: sopar i hip-hop a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

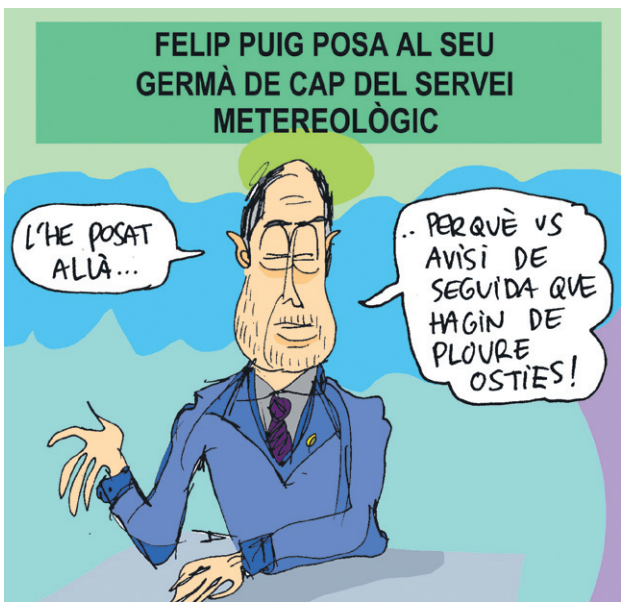

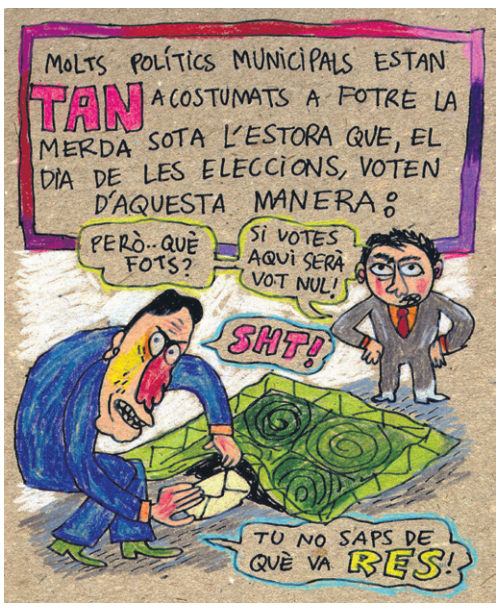

Los ejércitos humanitarios y la violencia sexista militar

Colectivo Gasteizkoak
Edita Zapateneo

Fora militars

Manresa, març de 2011

Aquest llibre és un profund estudi i anàlisi que ens demostra l'indissoluble lligam entre els exèrcits i la seva autoritat amb la violència que genera, fent especial i quasi exclusiva atenció en dos aspectes molt importants i interessants per analitzar.
Es basa bàsicament en els exèrcits que s'ha donat per conèixer com humanitaris, la majoria de les vegades relacionats amb les Nacions Unides i els seu rol de pacificadors i salvadors, amb la violència generada pels membres dels mateixos contra les dones.
Amb més de 360 pàgines ens endinsem en documents, informes, dades i testimoniatges sobre les atrocitats comeses pels teòrics salvadors emmascarats en el color blau dels seus cascos militars envers una població, ja normalment fortament colpejada física i psicològicament, sigui per una guerra o altres desastres, i com en concret les dones tornen a rebre les conseqüències del sexisme present en la ideologia militar, sigui quina sigui la seva tasca. Quasi diria que més que un llibre de lectura, és un llibre de consulta on es pot extreure un munt d'informació i ens desvela les realitats de qui s'ha d'afrontar de cara contra el poder del militarisme que avença en quasi tots els aspectes de la vida actual. Amb exemples molt concrets i ben documentats per varies fonts, ens acosta a quasi tots els conflictes que han participat les forces deshumanitaries, i ens dona llum donant veus a les dones que han patit els abusos sigui a Kosovo, Bòsnia, Congo, Cambotja o per que no, a alguna caserna de la península.

El llibre està dividit en dos grans parts que a la vegada presenten diferents capítols i a grans trets es podria dir que són tres les idees que perfilen la obra. La primera es la relació entre militarisme, violència i masclisme. La segona és com han estat minimitzats els actes violents dels soldats emparats sota les Nacions Unides i la tercera és la revelació dels actes comesos per les tropes espanyoles en les missions humanitàries.
Interessant també és conèixer el col·lectiu que a tret aquest llibre i lo important de la seva tasca en els temps que vivim, que com vam poder veure en l'últim dossier central del pèsol, cada vegada més es militaritza la nostra vida.

"¿es la violencia sexista un comportamiento habitual de cualquier ejercito? ¿se ejerce tanto en tiempos de paz como de guerra, contra las poblaciones, en los cuarteles...? Y de ser así, ¿no será fruto del sexismo presente en la ideología militar del que se nutren todos los ejércitos humanitarios o no?...

La MAT ¿A dónde nos lleva el progreso?

Dokus aborigen
28 minuts

NOalaMAT

Manresa, març de 2011

Des de la lluita contra la MAT (línia de Molta Alta Tensió, autopista energètica que faria d'anell per tot el Mediterrani i que actualment està en obres el tram de Sentmenat -Bescanó), han editat un documental on expliquen els perquès de la seva lluita. 28 minuts lliures (creative commons) d'antidesenvolupament, amb les seves, causes, motius i dades.
D'on sorgeix: Des de ja fa anys la Plataforma No a la MAT i Salvem les Guillaries estan portant a terme una campanya d'oposició a aquest projecte (recollida de signatures, manifestacions, reunions amb responsables polítics, diverses accions), però veien com les obres començaven i les seves veus no eres escoltades. Al novembre del 2009 un grup de persones es va plantar enfilant-se als arbres a l'indret on havia d'anar construïda la torre 114 de la MAT, al seu pas per terres de les Guillaries. Naixia l'okupació forestal contra la MAT. Aquest grup de persones va revifar l'oposició contra aquesta línia elèctrica, va donar-li un caire nou que durant els cinc mesos que van estar als boscos es van fer sentir als quatre vents. Posant el seu cos dient NO, no només a aquest projecte concret, sinó a tot el model de desenvolupament desenfrenat que representa, i als qui el defensen. L'okupació es va acabar el 24 de març del 2009, amb un desallotjament realitzat per un fort desplegament dels mossos i amb nou persones encausades.

Un any després de l'okupació, a finals del 2010, ha sortit a la llum un documental on es reflecteixen diferents veus discordants amb l'autopista energètica. Des de la "Plataforma No a la MAT", al col·lectiu "Salvem les Guillaries", passant pels Boscos Okupats, tothom explica els seus plantejaments, els motius de la lluita, el perquè oposar-se a aquest tipus de projecte i desenvolupament, cadascú des del seu prisma, des de la seva pràctica. Desgranant de pas què és i què representa la MAT, posant noms i cognoms tant a responsables polítics com a empreses col·laboradores.
Actualment el grup que ha editat i recolzat el documental estan de "Infotour" organitzant presentacions del vídeo amb xerrada i actes de solidaritat amb les encausades dels boscos per diferents indrets del territori: han estat per Lleida, Saragossa, Euskadi, Barcelona, Vic.

Si vols contactar amb ell@s ho pots fer a través del seu blog:
http://desdelsboscos.blogspot.com

La recepta d'hivern de la famosa iaia Ramona

Sobrassada de carbassa

Ramona

Bages, març de 2011

A finals d'estiu és quan collim les carbasses dels horts. I les anem consumint durant la tardor i l' hivern. Si hem fet una bona collita i no sabem què fer de tantes carbasses, la sobrassada de carbassa és una bona solució per aprofitar les carbasses que se'ns fan malbé.

Ingredients:

2 cabeces d'alls
1 carbassa d'uns 2 kilets
sal i oli
7 cullerades soperes de pebre vermell dolç

Com la fem?

Sofregim els alls tallats a trossets petits en oli abundant, un cop els tenim una mica daurats hi tirem la carbassa a damunt tallada a trossos més aviat petits. Anem sofregint la carbassa i amb una forquilla l'anem triturant a mesura que s'estova. En el moment en que ja tenim la carbassa quasi desfeta, hi tirem la sal i el pebre vermell, i continuem remenant. Quan ja no ens queden trossets de carbassa podem apagar el fogó i ho deixem refredar. I ja tenim la sobrassada de carbassa a punt per consumir.
Si la quantitat de sobrassada de carbassa és massa abundant per consumir-la en pocs dies, podem posar-la en pots i fer-la al bany maria deixant que els pots bullin una mitja hora. Al bany maria es conserva uns mesos, però no es recomana que siguin més de 4.
La quantitat de pebre vermell i de sal la podeu variar al vostre gust.
La sobrassada és un excel·lent paté per untar el pa i la podem fer servir per acompanyar tot tipus de cereals.

PARLEM AMB… Conxa Pérez

MILICIANA DE LA REVOLUCIÓ DE 1936

Txema Bofill

Barcelona, 28 de gener de 2011

És un gran plaer i satisfacció personal presentar-vos a la Conxa Pérez Collado, de 95 anys, una lluitadora de tota la vida, quasi bé un segle de vivències històriques i confederals. Destaquem la seva participació en la preparació i acompliment de la revolució del 36, ignorada i tergiversada pels poders franquistes i pels actuals. La Conxa és de les poques milicianes vives que va participar en la revolució del 36. Queden pocs testimonis i segueix l'obscè silenci oficial sobre la revolució. La Conxa va participar el juliol del 36 a Barcelona, en l'assalt de la caserna de Pedralbes, en confiscació d'armes, i en la lluita contra els militars colpistes que se van aixecar contra la República. El maig 37 fou ferida en ser enviada per aconseguir informació. Durant la dictadura franquista tenia una parada de bijuteria al Mercat de Sant Antoni. Era un lloc d'encontre de llibertaris. Ella sempre ha sigut solidaria, una militant activa.

Quina formació vas tenir?

Vaig formar-me com anarquista ben aviat, ja que el meu pare fou un dels fundadors de la CNT, i el meu germà gran també era anarquista. A casa s'hi feien reunions. Venien amics del meu pare, i ens assabentàvem de coses. A l'escola hi vaig anar molt poc. No m'agradava anar a l'escola. Quan em veia allà tancada, me n'anava i m'estirava per allà als camps, i m'asseia en algun tronc a llegir.

Vas anar a les escoles racionalistes?

Tampoc. Quan jo era petita no n'hi havia, era la dictadura de Primo de Rivera i les va clausurar. Anava a les escoles normals, públiques, on pagàvem una mica. El que passa és que al meu pare el posaven a la presó cada dos per tres i em treien de l'escola perquè no podia pagar. Érem sis germans. I quan sortia de la presó em tornaven a posar a l'escola, però potser llavors ja no era la mateixa escola. El pare volia que aprenguéssim. Total que he arribat a gran i d'estudi no en tenia cap. He sigut autodidacta. M'he passat la vida llegint. Des de petita sempre anava amb un llibre. Hi havia unes novel·letes que m'agradaven molt les «ideal» (Novela Ideal). També llegia a la Federica Montseny, les novel·les del seu pare Federico Urales, en Victor Hugo, en Bakunin, etc. Després a l'Ateneu Faros, comentàvem llibres, fèiem lectures, apreníem a escriure, a fer comptes. I hi havia cursos d'esperanto, psicologia, sexualitat, naturisme.

Quines són les persones què més t'han influenciat?

Els germans Carrasquer. A les Corts companys del barri també volíem crear una escola racionalista. Jo vaig tenir la sort d'haver fet amistat amb ells.

Tens algun escrit del seu pare? Alguna carta, algun article seu?

No, el meu pare era analfabet, un home d'acció. Participava en el sindicat de la CNT, als ateneus. De vegades se'ls escapava a la policia, ja que quan el venien a buscar al carrer Carretes, tenia una manera de sortir per darrere i anar a parar a un altre carrer. Sols tinc una foto d'ell. Jo tampoc he escrit res. Explico el que he viscut, el que recordo. En canvi el meu germà gran sí que escrivia, cançons, cantava, participava al teatre i al cor de l'ateneu.

Fins quan vas viure a les Corts?

De joveneta em vaig emancipar, devia tenir 19 anys. La meva mare no entenia que m'agafés tanta llibertat. Anava a reunions i arribava molt tard a les nits. També jo reclamava que els nois i noies treballéssim igual en les feines de la casa. Però el que realment em va fer marxar fou la relació amb en Martorell. Als pares no els agradava ja que estava buscat per atracaments que havia fet per l'Organització i també per a ell. I em podia comprometre i comprometre al meu germà. En Martorell era en aquell moment l'enemic número u. Jo li feia de contacte i li comprava el menjar. Per Nadal vaig dir que aniria a casa d'un amic que estava sol. La mare em va dir: «si no estàs per Nadal a casa, busca't un lloc per viure, no tornis». Jo com ja ho desitjava, me'n vaig anar. De primer a casa d'uns companys que em van deixar una habitació a la Torrassa, després amb una amiga vam llogar un pis. La meva mare patia molt i estava preocupada per mi. No volia que anés a la presó com el meu pare i el meu germà gran.

No li vas fer cas i vas acabar anant a la presó.

Va ser en una vaga general. Anàvem un grup a tancar fàbriques. En una vam tenir resistència i vam començar a tirar pedres. Va venir la guàrdia d'assalt a cavall. Un company em va passar una pistola dient-me que a mi no em registrarien. Vam començar a córrer i a fugir. Ens van detenir i ens van dur de nou a la fàbrica. Alguns deien tot senyalar-nos: «Aquests són! Són aquests!». Els policies volien que digués que la pistola era del meu germà. I jo els deia que me l'havia trobat. Finalment el company que me la va passar, se'n va fer responsable. A mi em van tenir uns 5 mesos a la presó. Allà vaig llegir molt.

Recordes el Primer de Maig de 1931, 15 dies desprès de proclamada la República?

Vam anar al míting de Belles Arts a l'Arc de Triomf. Hi havia molta gent. Un dels oradors era en Garcia Oliver. En sortir vam anar en manifestació a la plaça Sant Jaume a reclamar una sèrie de revindicacions al Macià: lloguers més barats i millores pels obrers. A Sant Jaume hi va haver un tiroteig. Amb els aldarulls, em vaig perdre de la meva mare i els meus germans i vaig veure a terra a un dels manifestants morts. Vaig quedar molt impressionada.

Anaves a l'ateneu Faros.

Sí. Es trobava a l'avinguda Mistral, però hi anàvem molts de les Corts i de Sants. En Garcia Oliver, que era cambrer a Sants, ens ensenyava a fer servir armes. En Manuel Escorza que fou el cap dels grups especials de la FAI, dedicats a la contrainformació i persecució de feixistes, ens hi ensenyava sexualitat i xerrades de cultura. Era un mestre nat, vivia a les Corts. En Maurici, el que fou el meu company definitiu, el portava a coll, ja que era invàlid, a l'Ateneu Faros a fer xerrades. Era molt intel·ligent. La seva casa estava plena de llibres i sempre rodejat de jovent. Al 36 a mi em va demanar d'entrar al grup de la FAI d'intel·ligència, que ell dirigia. Jo era molt amiga d'ell, però no vaig voler.

19 juliol 1936, on estaves i què vas fer?

Els companys de la FAI, de l'ateneu Faros, estàvem reunits ja al bar els federals, proper a les Corts (carrer Londres). Estàvem ja alertats d'un cop militar. Vam anar al quarter de Pedralbes, quan ja havia sortit la tropa. Els soldats que quedaven no van posar resistència. I van omplir el camió d'armes. Amb les presses i l'emoció ens van deixar les municions. Vam haver de tornar. Ho deixàvem al bar els federals, que era d'una mestre, la seu del nostre grup de la FAI, un grup d'afinitat.

A Pedralbes hi vau anar armats?

Sí. Jo hi vaig anar amb una pistoleta que em va regalar els dies abans el meu pare. I la vaig perdre. Feia temps que li demanava al meu pare. Vam anar a la presó Model a alliberar els presoners. Quan vam arribar ja estaven preparats per sortir. Pensava trobar el Martorell, però no el vaig veure. Fa una setmana, vaig somiat amb el Martorell dues nits. He viscut el que vaig viure amb ell, com si fos ara mateix.

En la revolució, hi somies?

No, la recordo... la revolució la vam viure, no cal somiar-la.

Quan vas anar al front?

Al començament. A les Corts s'estava organitzant una Centúria per anar al front i m'hi vaig allistar. Érem els «Aguiluchos de les Corts», 100 persones voluntàries. Van anar a Caspe. Vaig estar-hi fins un temps després que es va decretar la militarització de milícies i el retorn de les dones. Sempre hi havia coses a fer i ho fèiem tot amb molt d'entusiasme. Creiem que la revolució triomfaria i alliberaríem fins i tot Portugal.

Quin fou el temps que vas viure més feliç?

Aquest temps de revolució. A Barcelona vaig treballar en una fàbrica de pintallavis i la vam col·lectivitzar i reconvertir en una fàbrica d'armament, al servei de la revolució. Fou una experiència molt enriquidora i interessant. Van començar a comprar torns i el que ens feia falta per produir bales i vam investigar com fabricar més armes. Tots treballàvem per a la revolució.

Maig del 37, els comunistes dirigits per Stalin pretenen aturar la revolució i provoquen els fets de maig a Barcelona. Què te'n recordes?

Eren dies de molta confusió. Em van demanar d'anar al centre al Comitè Regional a buscar informació del que passava. Una companya va dir que m'hi acompanyava. Finalment un noi italià amb un cotxe recobert de ferros i planxes que al final no servien per a res ens hi va dur. A via Laietana, a l'altura de comissaria ens van tirotejar. Deurien pensar que els volíem atacar. El jove conductor va quedar molt malferit i a mi, que m'havien ferit en una cama, em van dur al Clínic. Quan vaig poder, em vaig escapar i vaig tornar a casa.

Quant decideixes marxar a l'exili, deixar-ho tot i abandonar el país?

A la fàbrica amb el meu germà ens dèiem que haviem de marxar. Ja no hi havia ningú a la regional. Calia prendre una decisió. La guerra estava perduda. El que ens retenia era la dona d'un company que estava al front. Estava malalta i amb un fill i ens la van deixar al nostre càrrec. Per això vam ser dels últims a marxar a França. Vam arribar a Portbou i els francesos tenien tancada la frontera. Al cap de dos dies van deixar passar les dones i nens. Ens van portar a la frontera amb Bèlgica, i després al camp d'Argelers al Rosselló. Allà vaig conèixer un practicant de Madrid amb qui vaig tenir un fill, en Ramon.

Com fou el retorn a Espanya?

Dur. Moltes peripècies. Vaig haver-me de presentar a la policia i vaig tornar a les Corts. No sabia com treballar i ocuparme del nen. Temps molts difícils. Vaig haver de lluitar molt per pujar el fill. Fins que vaig trobar un company del Faros amb qui vaig conviure.

Com veus les actuals divisions dels anarcosindicalistes i llibertaris?

Fatal. Ens hem d'unir. Cal deixar de banda el que ens separa. Com canviarem el món si no ens entenem 15 persones? Si hi ha diferències, es discuteixen i es respecten, però no cal separarse i barallar-nos.